د ننګرهار پوهنتون د ۵۰ کلیزې په ویاړ

۱۸ ناولې قاتلین

د نړۍ غوره جنایي ناول

لیکوال: مایک هامر
ژباړن: محب الله (الله یار)

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

۱۸ ناولي قاتلين

(د نړۍ غوره جنايي ناول)

ليکوال: مايک هامر

ژباړن: محب الله (الله يار)

برېښنايي : عزت الله سلطانزي

www.facebook.com/Ezatullahsultanzai
https:t.me/Ezatullah_sultanzai
0093706912702

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:	**۱۸ ناولي قاتلين (ناول)**
ليکوال:	مايک هامر
ژباړن:	محب الله (الله يار)
خپرندوی:	مومند خپرندويه تولنه-ننګرهار
بريښنالیک:	momand.books@gmail.com
کمپوز چارې:	ژباړن
ډيزاين چارې:	رحمن الله بهير
چاپ کال:	۱۳۹۳ل
چاپشمېر:	۱۰۰۰ (يو زر)
چاپ وار:	لومړی
چاپخی:	مومند خپرندويې تولنې تخنيکي څانګه-ننګرهار

د چاپ ټول حقوق يې له خپرندويې تولنې سره خوندي دي

BAWAR LIBRARY

باور کتابتون

FB:Ezatullah.sultanzai

Greater Afghan
Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

ډالۍ

هغو سپېځلو اړواوو ته چې په تېروتنې او یا د جبر په اساس
د ناولي شهوت قرباني شوي

❋❋❋

په داسې حال کې چې تمانچه مې په خپلو ګوتو کې اړوله را اړوله دننه مې خبز کړ او په لوړ غږ مې وویل: پانچو؛ زه تا وژنم، همغه ډول چې ستا دوه نور ملګري مې ووژل!

غږ مې په دهلېز کې انګازې وکړې او په کونجونو کې تاو را تاو شو، چاپېریال تیاره او ډاروونکی و؛ خو ما د دغه چټل جنایتکار د بدن بوی په اسانۍ سره حس کاوه.

له نیویارکه تر دې ځایه (مکسیکو) مې څارلی و او غوښتل مې د همغې بېوزلې نجلۍ غچ تړې واخلم چې دده او دده د ملګرو بې رحمانه تېرې وروسته یې په داسې نامردۍ سره وژلې وه چې د کمبختې څېرې پېژندنې هم ډېر وخت ونیوه. نجلۍ چې ۱۲ کاله عمر یې لره، صرف ۱۲ کاله! چې همدغې موضوع زما د غچ اخیستو اور لا تازه کاوه.

پانچو د دغه بې ساري جنایت وروستی کس و او انګېرله مې چې دهغو دوو نورو په څېر به دی هم زما په لاس وژل کېږي. یو ځل بیا مې

په لوړ غږ وویل: پانچو؛ د ځان پتولو هڅه دې ښځایه ده، زه تا هرو مرو پیدا کوم.

ګمان مې کاوه چې په کوم څنګ کې ناست او وېرې اخیستی په دې تمه دی چې د مناسب فرصت په موندلو سره مې تر بریده لاندې راولي.

دغه ستر ګدام (زېرمتون) یو څمکتلی هم درلود، چې اړوم لومړی پاس منزل او بیا څمکتلی و پلټم، په احتیاط سره مې له خپلې مخې پیل کړه، شاو خوا مې هم څارله، لا د ګدام مخې ته نه وم رسېدلی چې د مرمیو غږ پورته شو، اوږې مې سوی وکړ، ډزې له لاندې پورې څخه وشوې، په بیړه مې ځان پر څمکه وغورځوه او په سینه یوې څنډې ته شوم. اوس مې د کتارو (اوسپنیزو پنجرو) په مرسته کولی شو خپل مقابل لوری په ډېرې اسانۍ سره وویني، ځان یې د برنډې لاندې تیاره کې خوندي کړی و.

په خوښۍ سره مې تمانچه کمربند کې وتمبله (وځړوله) کوم کار مې چې غوښتل شروع یې کړم شاید عاقلانه وو؛ مګر کولای یې شو موخې ته مې ورسوي چې هغه د پانچو موندنه وه. تنفس مې په سینه کې بند کړ او په ډېرې چټکۍ مې ځان له کتاریو هاخوا تېټ ځای ته د کب په څېر وغورځوه. ځای لوړ و؛ خو له نیکه مرغه چې پرمخکه روغ او جوړ ولوېدم.

اصلاً یې په دومره بې پروایۍ په دام کې د کیوتو هېڅ تمه نه لرله. مخکې تر دې چې د خلاصون چانس ترلاسه کړي، همغسې چې ځان یې غورځولی و، خو پرلپسې درانه سوکان مې پرمخ مخ وواهه او په لاس کې نیولې تمانچه مې تر واخیسته، وېرې او ژور درد یې وجود کې غزوني کړې وې، ډېر ژر پوی شوی و چې خپله د قانون پلي کولو ته غاړه کېږدي، په خورا بایللې څېره او عاجزۍ یې وویل: نه، نه، مامه وژنه! په ما رحم وکړه!

دا وخت مې د هغې نجلۍ معصومه او وحشت ځپلې څېره مخ ته ودرېده چې لغړه او بې پته ښه يې لرله

تمانچه مې په سينه ورکېښوده او په قهرجنه لهجه مې وويل: مګر تا په هغې نجلۍ رحم کړی؟ مخکې له دې چې ځواب راکړي ماشه مې کېکاړله او ټولې مرمۍ مې په سينه ورخالي کړې. دا يوازې د غچ اخيستو له درده وو. نور باوري شوم چې د هغې نجلۍ روح به د تل لپاره ارام شوی وي. څو شېبې وروسته له ډېرې سترې يا د ځمکې په مخ وغورځېدم.

څو ساعته کېدل چې نيويارک ته راغلی وم؛ خو تراوسه د خپلې خوښۍ مينې (ولدا) له ليدو برخمن شوی نه وم، پرېکړه مې وکړه چې تر استراحت او ځان پرېمينځلو وروسته يې ليدو ته لاړ شم ومې لمبل او له کوره د وتو تابيا مې وکړه، چې نا څاپه ټېلفون وشرنګېد، غوږۍ مې پورته کړه.

د ودانۍ څوکيدارو، ترسلام! او روغبړ وروسته يې وويل:

- ښاغلی هامر تشريف مو راوړی؟

- هو، ولې نه پوهېږې چې له خپل استوګن ځای نه درسره خبرې کوم!

- قربان، يوه ځوانه ښځه من ستاسې د ليدو غوښتنه لري

اعتراف کوم که په دې وخت کې يې ويلي وای چې د منځنۍ عمر لرونکی شخص يا زړه سپين سرې ښځه غواړي ما ووينې؛ نو منلې به مې نه وای؛ خو په دې دوه اونيو کې له نيويارک له لرې او په کار کولو پوره سترې شوی وم؛ مګر د يوې ښکلې ځوانې او احتمالاً ښکلې ښځې- که زما پرځای تاسې هم وای- بلنه به مو نه وه رد کړې همداسې ده کنه؟!

په داسې حال کې چې غوږې مې په لاس کې وه څوکیدار ته مې وویل:

هغه زما خونې ته راولېږه!

تر دې وروسته د هېنداري په لور ورغلم او خپلې څېرې ته خیر شوم، ددغو دوو اونیو سترېا او ستونزو راباندې پوره اغېز پرېښی و؛ خو بیا هم خوښوم چې د هغې بېوزلې نجلۍ غچ مې د هغه له قاتلینو واخیست او هغه هم په هغې بڼه لکه څنګه چې مې زړه په خپل لاس غوښتل.

په دې وخت کې د خونې ور پرانستل شو او څوانه مېرمن دننه راغله له مبالغې پرته دا هغه مېرمن وه چې څوکیدارې په اړه ویلي وو، لوړه ونه، سره طلایي وېښتان، ښکلې نازک بدن، پام اړوونکی سلوک، اروپایي ډوله او ظاهراً سوېسی تبعه په ټول ظرفیت سره نېږدې راغله؛ کله چې ما ته یو ګام رانېږدې شوه نو په زړه وړونکې لهجه یې وویل:

- ښاغلی مایک هامر؟!

- هو، اغلې زه "مایک" یم مهرباني تاسې هم ووایاست چې له چا سره د خبرو ویاړلرم؟

- زه (فرانسیس-لي) یم..؟

- په لیدو مو خوښي احساسوم، مهرباني وکړئ!

هغه پر یوې څوکۍ کېښېناسته او خپل تورنګه چرمي دسکول یې په زنګونونو کېښود. زه هم ورته مخامخ کېښېناستم او ورته ومې ویل: فرانسیس

هغې په سور اسوپلي کښلو سره ځواب راکړ:

ښاغلی هامر: زه له یو ډېر خطرناک حالت سره مخ یم او هیله لرم چې تاسې ما له دغې بدمرغۍ وژغورئ!

له خپل جیبه مې د سګریټو قطی راووېسته او ورته وړاندې مې کړه، د سر په خورولو یې د نه ځواب راکړ. خانته مې یو سګریټ بل کړ او په حیرانۍ مې تري وپوښتل:

په داسې حال کې چې نیویارک کې خصوصي کارکوونکي کم نه دي؛ نو بیا مو ماته څنګه مراجعه وکړه؟

فرانسیس په نارارامۍ سره وویل:

- مګر یوازې تاسې کولای شئ ما وژغورئ

- ښه نو دا ووایاست چې ستاسې اند پښښه له څه شي ده؟

تر لږې چوپتیا وروسته یې خبرې پیل کړې:

- زه او خاوند مې تازه له مسافرۍ ببرته راتلو چې د نیویارک ۲۰ کیلو متریۍ کې زموږ موټر د سړک په مخ د اچول شویو تېږو له امله ودرول شو، په همدې حالت کې د ونو له شاګانو ۵ تنه پیاوړي کسان چې مخونه یې په خانګړو توتو پټ کړي وو پرموږ برید وکړ او وې ګوابلو چې باید پلي شو، زه او بورک له موټره راخکته شوو.

- بورک مو خاوند دی؟

- هو! بورک لي

- ډېر ښه دوام ورکړئ!

هو هغوی موږ څنګ ته کړو او له واټ څخه یې شاوخوا ۴۰۰ متره لرې یوې ودانۍ ته وروستو وروسته ورننه کړو، په دې وخت کې د دوی مشر چې تمانچه یې موږ ته نیولې وه، خاوند مې د ځان پرلور مخاطب کړ او ورته وې ویل:

- پرته له کوم خلاصي شک مه ګنه چې بدن به دې سوري سوری په ځای کې پروت وي!

بورک په نهیلې خبرې وپوښتل له موږ څه غواړئ!

- ستا یا د دغې ښکلې میرمنې وجود!

دغه وړاندیز چې ډېر ساده او سوړ وشو ؛ مورِ دواړه یې د مرګ له ګوابنس سره مخ کړو.

بورک تر شېبه فکر کولو وروسته وویل:

- ایا کېدای شي کوم بل بدیل ولري؟

- د ببلګې په ډول لکه څنګه؟

- دا چې تاسې پیسې واخلئ او مورِ خوشې کړئ!

د مخ پټو وسله والو مشر خپله وسله واړوله را واړوله او په لوړ غږ یې وویل:

- وګورو چې ستاسې وړاندیز څومره دی؟

ربښتیا مورِ سره سمدستي دومره پیسې نه وې؛ خو بورک د موضوع په ترڅ او زیاته کړه:

- مورِ باید نیویارک ته لاړشو او هلته په بانک کې شته پیسې راوباسو

د وسله والو مشر په لوړ غږ وویل:

- ډېر ښه، خو په دې موده کې به دغه مېرمن له مورِ سره برمته وي

بورک ته دغه امر د منلو او دوی د باور وړ خلک نه وو ؛ نو ځکه یې زما پرځای خپله برمته کېدنه غوره وګڼله

دوی دا وړاندیز په دې شرط ومانه چې زه باید ۳۰۰۰۰ ډالر یعني خپل ټول شته ورته راوړم، په دې وخت کې د دوی یو تن زه نیویارک ته راوستم؛ وروسته له دې چې ما یادې پیسې برابرې کړې ببرته له همغه کس سره په موټر کې پورته او پخواني ځای ته لاړم؛ مګر د خاوند مې کوم څرک نه لګېده.

ما چې له وړاندې مې پیسې ورکړې وې د دوی له مشر نه وپوښتل:

- اوس نو بورک چېرته دی؟

هغه په تنده لهجه وویل:

خاوند دې شیکاګو ته تللی او پام کې ده چې تا هم هملته ولېږو.

پوی شوم چې خلک دروغ وایي ناڅاپه مې ځان په ډېر نازک حالت کې ولید؛ له یوې خوا مې بورک دلاسه ورکړ، بل خوا مې پیسې خاورې شوې او درېیم خطر مې د ځان ولید. له ناچاری مې زاری او ننواتې پیل کړې، خو دوی په ډېرې بې رحمی لاسونه او پښې په پرو راوترل او یو تن یې کوچنی بنیښه پوزې ته راوړاندې کړه، سر مې ګنګس او په ځان پوی نه شوم، کله چې مې سترګې وغړولې په یوه خونه کې د تخت پر سر په ډېر بد حالت کې پرته وم.

❋❋❋

خونه تنګه او تېته وه، لاسونه او پښې مې ترړل شوي وو، مخکې له دې چې د خپل ځان په اړه څه فکر وکړم د ۳۰ یا ۳۵ کلونو عمر لرونکې یو تن دننه راغی او په خندا یې وویل:

- اغلې حال مو څنګه دی؟

په عاجزۍ مې وپوښتل:

- زه چېرته یم، او ولې مو په دې تخت پورې کلکه تړلې یم؟

په هماغه ښه یې وویل:

- ډېره اند پښنه مه کوه، دلته به مو ژوند ډېر بد نه تېرېږي!

ځان مې وخوراوه او ومې ویل:

- هیله کوم ماته له دې حالته نجات راکړئ

هغه مې ترځنګ راغی او په ملنډو یې وویل:

- ډېر ښه، مګر په یو شرط؟

- څه شرط؟

دا چې هوښیاره اوسه او ځان ژوبل نه کړې؛ ځکه پخواني مالک دې ویل چې ته د لیونتوب ستونزه لرې او شونې هم ده.

له خولې مې چيغه ووته:

- ربښتيا داسې نه دي! ما خوشې کړه، تر څو ټول جريان درته ووايم

هغه زما لاسونه را خلاص کړل او تر مخامخ کښېناستو وروسته يې راته وويل:

- اوس وايه مګر بنکاري داسې چې "نلسون" تاسې د پر زورولي ياست؟

- "نلسون" څوک دی؟

- همغه چې ته يې پرما پلورلې يې.

ددې خبرې په اورېدو سره مې په وجود لړزه راغله:

- زه يې پر تاسې پلورلې يم؟

- هو؛ مګر اروپايي نه يې؟

- زه سويسي يم، مالک نه لرم او په امريکا کې له خپل خاوند سره ګډ ژوند تېروم!

- تاسې خاوند لرئ؟

- هو! د خدای لپاره هيله کوم ما خوشې کړئ.

هغه خپل سر ته ټکان ورکړل او وې ويل:

- د پېره عجيبه وه، هغه په دې اړه ماته څه نه دي ويلي.

فکر مې وکړ شايد ددغه سړي په زړه کې د رحم اوبه تونې شي او ما خوشې کړي، په خوښۍ مې ورته ووېل:

- دا کوم ځای دی؟

- زما کور!

- کولای شم وپوښتم چې په نيويارک کې يم؟

- هو، اغلې په نيويارک کې؛ خو خپله د نيو يارک په داخل کې نه؛ بلکې شاوخوا اطراف کې. همدلته زما خپل استوګن ځای او باغ دی.

- بيا نو هيله کوم پرې مې ږدئ چې له دې ځايه لاړه شم!

- لاړه شې؟ اغلې استا په بدل کې مې ډېرې روپۍ ورکړي دي
- څومره؟
- ۲۰۰۰۰ ډالر

په مغزو مې چکر راغی؛ ۲۰۰۰۰ ډالر؟ بیا نو معلومېږي چې زما آزادي ۲۰۰۰۰ ډالرو پورې مشروطه ده، هغه هم چې د پرېکولو هېڅ توان یې په ځان کې نشم احساسولای

په تندۍ سره مې وویل:

- لږ رحم وکړه، زه دومره روپۍ نه لرم

په سپوره لهجه یې وویل:

- له تا په دې ډول د پیسو غوښتونکی نه یم
- نو څه ډول؟
- پرته له پلورلو مو بله چاره نه لرم، زه دلته د هر نبه نبه مشتریان لرم او تاسې خپلخوښي یاست چې هر یو مو خوښ و، تاکلی یې شئ؛ خو په داسې حال کې چې وړاندیز شوي قیمتونه مو لوړ وي

زما ژړا ته له پام اړولو پرته یې د بېرون څرېدلې تالی بند کېښکاړله

چوپړی دننه راغی او ورته وې ویل:

ښاغلي ته روایه دلته راشي جنس تیار دی

***

په دې وخت کې یې مخ راواړوه او زیاته یې کړه:

ستاسې نا ارامي ببخایه ده، زما ټول مشتریان پیاوړي شخصیتونه دي، چې یو یې د هند له معتبرو خلکو څخه دی، بل یې د ترکې له پخوانیو واکمنو او دریم یې یو عرب دی چې له نورو څخه لږ څوان او همدارنګ شتمن هم دی! دوی به تاسې له ځان سره خپل هېواد ته یوسي، هلته به مو په خانګړو بنکلیو ودانیو کې ساتي

نور مې زغم پای ته رسېدلی و او رښتیا هم نور له ژونده ستړې شوې وم ما به څومره زغم کړی وای؛ ځکه چې په دې څو ورځو کې له دې برو بدو وحشتناکو پېښو سره مخ وم، هغه په داسې بدبختۍ چې ما یوازې په کتابونو او فلمونو کې لوستې او لیدلې وې په هر حال څو شېبې وروسته هغه مشتریان چې ماته یې په اړه ویل شوي وو دننه راغلل.

یو له دوی نه همغسې چې ویل یې عرب و، اوږدې جامې او وېروونکې څېره یې لرله چې په لیدو یې د انسان غوني ځیرې کېدل دویم تن چې هندي جامې یې پر تن وې نازک او ډنګر بدن یې درلود او له ډېرې خندا یې د ستوني تالو (منځ) ښکارېده. وروستی کس یو ترکی و چې امریکایي جامې یې پرتن وې او هڅه یې کوله چې ځان امریکایي تېپې وښیي؛ خو څرګند بدله چې له دغه لباس سره بلد تیا نه لري.

دغه درې تنه چې د دارونکو ځناورو په څېر یې زه ځارلم، کرار کرار وراندې راغلل او زما د پلورونکي تر ور پېژندنې وروسته کیناستل. زه یې مخاطبه کړم اغلې، همغه ډول چې مې درته ویلي و دغه درې واړه ستا پېرودونکي دي او تاکنه یې ستا په لاس کې ده؛ مګر دا چې یو له بله لورې بیه وراندې کړي.

هندی څوان چې یو احمق او بې باکه انسان ښکارېده له خپل ځایه پورته او زما ترڅنګ راغی، لاس یې زما پر بدن راتېر کړ؛ خو پرته له خندې مې یوه پیاوړې څپېړه وواهه.

دا کرنه مې د ارباب خوښه نه شوه او له راپورته کېدو سره یې په چیغه وویل: بد اخلاقې! ته دومره بې شرمه شوې چې اوس په خپلو مشتریانو هم لاس پورته کوې، اوس به یې درمعلومه کړم؛ خو ترکي وګړي یې مخه ونیوله او په نیمه ماته ګوده انګلیسي یې ورته وویل: هغه وبخښه، ښځې فطرتاً ناقص العقله دي، زما هسې ددې یاغي

کوترو کړنې خوښېږي، خیر کرار کرار به د خپل مالک له خوی سره بلده شي.

له ډېرې ناارامۍ په ځمکه ولوېدم او په چیغو چیغو مې وژړل، زما د ژړا په جریان کې دوی زما د قیمت په تاکلو بوخت ول، آن تر دې چې یو وخت مې پر بدن د چا اینبودل شوی لاس حس کړ، راپورته شوم ومې لیدل چې همغه ترکی دی او د ژبړو چتلو غاښونو په ښکاره کولو یې وویل:

ښکلې مرغۍ ستا قیمت به اوس وتاکل شي!

د کور مالک راوړاندې شو او امر یې وکړ چې خپلې جامې له بدنه لرې کړم. درک مې کړه چې لومړنۍ خبرې پای ته رسېدلي او اخیستونکي اړینه بولي چې زما بدن وګوري؛ خو پرېکړه مې وکړه چې په هر قیمت وي ددې بې پتۍ مخه به نیسم؛ مګر زما هڅو کومه مثبته پایله ورنه کړه او دوی د وږو لېوانو په څېر راباندې راتول شوو، په خو شېبو کې یې جامې راوخیرلې، نور مې د مبارزې توان نه درلود او بې هوښه شوم.

کله چې په خود شوم ومې لیدل چې ترخنګ مې خدمه ولاړه ده او لاسونو کې یې جامې نیولي دي، سمدستي مې هغه واخیستې او پر تن مې کړې.

دارونکي ځناور لا هم د خونې په یو کونج کې په خبرو بوخت ول او داسې ښکارېده چې لا هم زما د قیمت په تاکلو کومې پایلې ته نه دي رسېدلي.

د دوی په منځ کې ترکی ترټولو قهر جن ښکارېده.

د کور خاوند په ما بولي ولګوله(آزادي بیې ته یې وراندې کړم)، څومره به چې ترکي لوړه بیه تاکله مقابل لوري به هم تر لوړه خبره کوله

دغه حالت روان و ترهغې چې ترکی په شاه لاړ او میدان هندي او عرب ته پاتې شو.

عرب چې وار په وار يې قهر زياتېده نا څاپه يې کمربند نه خنجر راووېست او په خپل ټول زور يې د تنکي هندي خوان په سينه ورخښ کړ.

ترکي چې خپل ملګری يې دلاسه ورکړل شوی ولید، خپله تمانچه يې راووېسته او د برید لپاره يې ماشه کېښکاږله؛ خو مرمی تصادفاً د عرب پرځای د کور پر خاوند برابره شوه او ډېر ژر يې د مرګ له کومي تېر کړ.

خدمتګار چې تراوسه په خونه کې ولاړ و د دغه حالت په لیدو بېرون ووت او په يوې ويرجنه چيغه يې نور راخبر کړل، په څو ثانيو کې څو تنه کورته را ورسېدل او سخته ننښته پیل شوه.

عرب چې حالت نازک او پيچلي ولیدل ورو- ورو يې ځان د کټارو (اوسپنيزو پنجرو) ترڅنګ ورسوه؛ مګر د مقابل لوري په يوې مرمی له تېښتې وغورځول شو. ترکی هم تر سختو لغتو او سوکانو لاندې بې هوښه پروت و.

ما له موقع نه په استفادې خپل ځان هوښلی ته وغورځوه، دا مهال نور تيارې په خپرېدو ره او دا ټوله لوبه زما په سر وه. مخکې له دې چې د چا پام راواوړي نوموړی استوګن ځای مې ترک او بېرون سړک ته ووتم لومړنی موټر چې مخې ته مې راغی يوه مېرمن او سړی په کې سپاره وو، راته ودرېدل، په بېړه ورپورته شوم او سيخه يې نيويارک ته راوستم

کله چې خپل کور ته ودرننه شوم د بورک هېڅ څرک نه لګېده، اوږدو کړاوونو ستومانه کړې وم، تر دوو اونيو ناروغه پرته وم، آن تر دې چې بلاخره مې نن د لړې روغتيا په احساسولو د يو دوست په مرسته تاسې

ته مراجعه وکړه، اوس نو بناغلی هامر له تاسې هیله کوم چې زما خاوند پیدا او ما له دغې بېوزلۍ وژغورئ!

مېرمنه د دې کیسې تر اورولو وروسته غریو ونیوله او بنه ډېر یې وژړل.

سکریټ مې ګل کړ او په داسې حالت کې چې له ځایه پورته شوم ومې ویل:

- فرانسیس! زه له تاسره ژمنه کوم چې د خاوند په موندلو او د دغو ناولو جنایتکارانو په له منځه وړلو کې به هېڅ مرسته درنه دریغ نه کړم.

- اوس دې ومنله بناغلی هامر!

- البته، ایا د هغې نجلۍ عکس چې د ې له البومه اخیستی و له ځان سره ساتلی دی؟

اوښکې یې پاکې کړې او په افسوس سره یې ځواب راکړ:

- له بده مرغه چې هغه عکس مې ورک کړی دی، مګر زه هغه پېژنم او د اړتیا پرمهال به یې در سره ترکوره لاړه شم.

- ډېر بنه بس هم غه د کور ادرس یې راکړه!

ادرس یې د کاغذ پرمخ ولیکه او په داسې حال کې چې ما ته یې راکوه وې ویل:

- بناغلی هامر! ما نه یوه مهمه خبره ځپره شوې وه.

- کومه خبره؟

په خجالت امېزه لهجه یې ځواب راکړ:

- ماسره سمدستي روپۍ نشته چې تاته یې د حق الزحمې په بنه درکړم.

ومې خندل او تر دروازې د بدرګه کولو په حال کې مې ورته وویل:

- خوږې فرانسیس! زه له تا هېڅکله دا تمه نه لرم. زه دا خپله ایماني دنده او مسوولیت بولم چې مرسته دې وکړم، له دې اړخه بېغمه اوسه.

هغې په خوښۍ مننه وکړه او ما په ربستینولی داد وکړ چې د معلوماتو د ترلاسه کولو پرمهال به یې په جریان کې کوم.

د فرانسیس له تګ وروسته مې پرته له څند د خپل دفترشمېره دا ډېره کړه، ولدا غوږۍ پورته کړه:

- مهرباني وکړئ!

خپل غږ مې تغیر کړ او په شوخۍ سره مې وویل:

- زه د متحده ایالاتو جمهور رئیس یم!

- مایک، ته یې؟

- هو، ګراني

- کله راغلی یې؟

- څو ساعته وړاندې

- بس هرڅومره چې ژر کېږي زما تر څنګ راشه!

- همدا اسې فکر لرم خو یو شرط لري!

- څه شرط؟

- دا چې ښکلې جامې او سینګار کړې څېره.

- ای لېونیه، هرڅه چمتو دي ژر راځه!

- درغلم ګراني بس پاو وخت کې به دې تر څنګ درو سېږم.

غوږۍ مې کېښود، او له کوره ووتم؛ خو تېلفون ته پرلپسې زنګونه راتلل. دا خل پات و، همدا چې زما غږ یې واورېد په ډېرې قهرېدلې ډوله یې وویل:

- مایک چېرته یې؟

- ښاغلی رئیس، ستاسې په خدمت کې

- ملنډې دې پرېږده او عاجل ځان ماته راورسوه!

- د څه لپاره؟

- د الجیسون په استوګن ځای کې د هر خطرناک جنایت پېښ شوی دی.

په جدیت سره مې ځواب ورکړ:

- ښه نو دا موضوع ما پورې څه اړه لري؟

- عجیب کم عقل یې، دا جنایت یې ستا په غاړه اچولی دی

- زما په غاړه؟

هو، دوه اونۍ وړاندې پېژندل شوی جیسون له درې تنو مېلمنو سره چې یو یې ترکی، بل هندی او درېیم عرب و وژل شوي دي، همدارنګه یې دوه ساتونکي تېیان شوي او دوه وژل شوي هم دي؛ اوس پوی شوې؟!

سمدستي پوی شوم چې دا هغه پېښه ده چې د وژنو په اړه یې فرانسیس راته ویلي وو، د پات ځواب کې مې وویل:

- ګرانه ته له ما هېڅ اند ښسنه مه لره، زه پوهېږم چې ال جیسون او ملګري یې څنګه وژل شوي دي.

پات په ځواب کې راته وویل:

- ته په دې سره نه شې کولی ځانته د خلاصون لار پیدا کړې!

- ځان خلاص کړم؟! ته څه وایې پات! زه د داسې عمل مرتکب نه یم چې ترې د خلاصون په هڅه کې دې شم

هغه زیاته کړه:

- اخر د تمانچې دوه مرمۍ د جیسون په بدن لګېدلي دي او د هغې له وجې له منځه تللی دی.

د پات دې خبرو مې له پښو ځمکه وښویوله او په وجود مې خولې راماتې شوې پرته له دې چې له پات و پوښتم ومې ویل:

سمه ده نن دې څو ساعته وروسته لیدو ته درځم

غوږې مې کښنوده او د وسلې اینبود دلو الماری په لور ورغلم، ما تل خپله اضافي وسله دلته اینبوده. په بیړه مې د الماری ور پرانست او دننه مې نظر واچوه، حیرانتیا مې زیاته شوه، ومې لیدل چې یوه دانه (۴۵) ماډل لرونکې تمانچه مې نشته له ورځایې ګنګس شوم چې دا د چا په واسطه او څنګه وشول؟

نه پوهیدم

❋❋❋

کله چې خپل دفتر ته ننوتم، ولدا راته په انتظار کې وه، په روغبر کې مې ورته وویل:

خوږې! باور وکړه چې زړه مې د هر درپسې خفه شوی و.

هغې خپل سر زما په غېږ کې زور کړ او وې ویل:

- مایکه! ستا دا څو ورځې هجران رابانديې د هر سخت تېر شو.

- په ما هم همداسې.

- ایا بلاخره بریالی شوې؟

- د پانچو په اړه؟

- هو!

- هو گرانې هغه ناولی انسان د خپلو کړو په سزا ورسېد؛ مګر تراوسه لا خبره پاکه نه ده او لا په یو بل ځای ککړ شوی یم

- څه جنجال مایکه!

وروسته له دې چې په کوچ کښ استم سګريټ مې بل کړ او د فرانسيس غميزه مې ورته واوروله، د پات په اړه مې هم ورته وويل په حيرانۍ سره وپوښتل:

- ايا پوليس غواړي تا توقيف کړي؟

- هو!

- په کوم دليل؟

- په دې دليل چې د هغه جيسون وژنه زما په تمانچه ترسره شوې

- اخر دا څنګه مايک؟!

- دا داسې يوه پوښتنه ده چې خپله يې هم په ځواب نه پوهيږم، مګر شونې ده يو څوک د نورو په مرسته زما اپارتمان ته داخل شوی او غالباً اصل موضوع يې زما وسله نه او دا موضوع په دويمه درجه کې ځای لري.

- ښه نو اصلي موضوع څه شی دی؟

همغه انګلستانی لرد (د انګلستان په شاهي کورنۍ پورې تړلي/ معتبر اشخاص) چې د خپلې مېرمنې په وژنه يې اعتراف کړی و.

- هو يو شمېر خيال لري چې يوه بله ښځه د لرد د مېرمنې په نوم ځای ونيسي په داسې حال کې چې دغه اعتراف ليک نه اوسي او دا نقشه د هربسا ده او پلې کېدونکې ده.

لرد کوئين په امريکا کې يوازې ژوند کاوه، څوک يې له کورنۍ څوک څخه خبر نه وو، هېڅوک نه پوهېدل چې هغه خپله مېرمن وژلې ده او هرچا فکر کاوه چې مېرمن يې په انګلستان کې ژوند کوي.

هو! يو شمېر ددغې اعتراف ليک په لټه کې دي او هڅه کوي چې ترلاسه يې کړي په داسې حال کې چې دا تصادفاً زما ګوتو ته راغلې ده.

ولدا په حيرانتيا سره وپوښتل:

- مايکه، تا دغه اعتراف نامه له کومې سورې پيدا کړه؟

سګریټ مې په سګریټ دانۍ کې وغورځوه او ومې ویل:

- دغه اعتراف پانه په یو سربندي پاکټ کې وه چې خپله مکسیکو ته تر تګ وړاندې دې ما ته راکړې وه. اغلې ولدا انومورې لرد دا اعترافنامه خپله لیکي او له هغې وروسته یې په بوتل کې بندوي او په خپل لاس یې سیند کې لاهو کوي؛ خو د هغه ځانګړې مرستیال دا حالت ځاري او پاکټ بېرته له اوبو راباسي؛ مګر له بده مرغه چې د همدې موضوع په سر خپل ژوند هم دلاسه ورکوي، یعني ورانکاري پرې پوی شوي او هغه یې له منځه وړي.

- هو مایک، ما دغه پېښه په ورځپانه کې ولوسته مګر ۱ هغه د ځان وژنې علت معلوم نه شو.

په خندا مې وویل:

- ما هم چې اعترافنامه په لاس کې لرله نه پوهېدم چې چا راته رالېږلې ده.

- اوس دا سند له تا سره دی؟

- هو ګرانې ځای یې مسؤن دی؛ مګر یو شمېر خلکو فکر کړی چې دا ما په پارتمان کې ساتلې ده، په همدې خاطر خو زما په نه موجودیت کې دلته راغلي، دا چې سند یې نه دی پیدا کړی تمانچه یې رانه پټه کړې او د آلجیسون په وژنه یې زه په جوال کې اچولی یم.

- خېرنو د فرانسیس په وینا چې جیسون هغه ترکي وژلی دی؟

- بلې په داسې حال کې چې دغه سړی د هغې ډلې غړی دی چې لرد شتمنۍ ته یې سترګې پټې کړي دي. دا پرته له شکه چې هغه یا یې ملګري زما پارتمان ته راغلي او بیا یې یوه بله موضوع....

- څه موضوع؟

- دا چې مخ پټې وسله وال دغې ډلې سره کاملاً یو له بله ښېل دي په هر حال د پات تر لیدو نه شم کولی څه وړاندوینه وکړم.

- اوس څه تصمیم لرې او څه کار کول غواړې؟
- غواړم د پات لیدو ته لاړ شم
ولدا د نارامۍ په څرګندولو سره وویل:
- مګر هغه تا توقیفوي!
د ښکلولو سربېره مې ورته وویل:
- باور لرم چې هغه په خپل استوګنځای کې له ماسره هیڅ کار نه لري
- ښه نو زه هم درسره څم
- نه ګراني ته همدلته زما د ټیلفون په انتظار اوسه
- مګر مایک...
ژر مې په غېږ کې ونیوه او پرې مې نه ښوده چې نور څه ووایي، په ارامۍ مې ښکل کړه او نور تري روان شوم.

***

پات مې په ناارامۍ انتظار کاوه، کله چې یې ولیدم؛ نو د معمول په خبر یې خپلې اغزنې خبرې پیل کړې:
- ښه مایکه، بلاخره دې په لوی لاس څان کړاو ته واچوه!
په ناارامۍ سره مې وویل:
- پاته، عاقلانه فکر وکړه!
- عاقلانه فکر وکړم! ته غواړې نو یارک د ناامنۍ کنډې ته ټیلوهې؟!
- دا خوشې چټیات دي!
- مایکه، زه تا ښه پېژنم... تا الجیسون د هغه تر استوګنځایه څارلی او بیا دې په ګډه له مېلمنو سره وژلی دی.
که څه هم ډېر په غوسه وم؛ خو بیا مې هم د پات داستان اورېدو ته خندا راغله او ورته ومې ویل: پاته! لږ زما خبرو ته هم غوږ ونیسه او که همداسې ډېر وخت وغېږېږې؛ ناچار یم چې خپل غوږونه بند کړم.

پات څو شېبې چپ شو او زياته مې کړه:

- اول غواړم پوی شم چې د آلجيسون په کور کې څه څه موندل شوي دي؟

- څه دې غوښتل چې پيدا شي؟ ستا تمانچه او د هغې مرمۍ چې د ۴۵ ماډل لرونکې تمانچې په واسطه کارول شوې دي؛ څکه خو دا ستا جنايت ښکاره دليل دی.

- دې پرېښه؛ مګر تاسره دا فکر نه و چې بل کس به زما په وسله د جرم مرتکب شوی وي؟

- يعني وسله دې غلو وړې وه؟

- هو! او له دې وړاندې زه بل قانع کوونکی دليل نه لرم!

- نو ته بيا چېرته وې؟

- مکسيکو کې

پات سوچ کې ډوب شو، بنه يې بدله شوه او په شمېرل شويو خبرو يې وويل:

- مايکه، فکر مې ارام شو، ربښتيا هم لپونتوب ته نېږدې شوی وم

له خپل ځايه پورته شو او څو شېبې وروسته له يو بوتل مشروباتو او دوه ګلاسونو سره بېرته راغی. تر مشروباتو څکلو وروسته مې ترې وپوښتل:

- بنه پات! دا هم راته ووايه چې پرته زما له تمانچې د آلجيسون په کور کې نور څه ترلاسه شوي دي؟

- د ښځينه جامو څو ځېرلې توتې او يو تصوير.

پرته له شکه چې د جامو دا توتې او عکس فرانسيس پورې تړاو درلود، همغه عکس چې له البوم نه يې راوبستی و؛ خو په دې اړه مې پات ته څه ونه ويل او ترې مې وپوښتل:

- کولای شم دغه تصوير زه هم وګورم؟

- هو، کومه ستونزه نشته؛ خو ته اوس هم تر څارلاندې یې او نشې کولای د پولیسو اداري ته لاړ شې.

- ته خپله دغه کار وکړه

- د څه لپاره؟

- ددې لپاره چې زه د دغه عکس څښتن پېژنم

پات غوښتل څه زیات کړي؛ خو ومې ویل:

- زه نور څه نه غواړم، یوازې هغه عکس دلته راوړئ؛ ځکه زه اړیمه چې هرڅومره ژر کېږي تاسې ته خپله بې ګناهي ثابته کړم

هغه په ډېرې چټکۍ سره زما غوښتنه ومنله او وروسته د ټېلفون له اېښودو راته مخامخ کېناست.

- هی مایکه ! که زه همدا اوس هم تا د پولیسو په ولکه کې ورکړم ته به څه وکړې؟

ترمخ اېښودل شوي مشروبات مې په سر راواړول او ځواب مې ورکړ:

- ته هېڅکله دا کار نه کوې

- ولې؟

- ځکه چې زه کولای شم خپله بې ګناهي ثابته کړم؛ مګر د آلجیسون او د هغه د مېلمنو د وژنې موضوع به د ټل لپاره همداسې ګونګه پاتې شي.

- یعني ته دومره په خپلې هوښیارۍ غره (دادمن) یې؟

- خبره د هوښیارۍ نه ده پاته، خبره دا ده چې زه له دې وژنو خبر یم

پات خپل لاس په تندي کېښود او وې ویل:

- زه ستا په خبرو نه پوهېږم، له یو اړخه وایې چې د دغې پېښې د پېښېدو پرمهال مکسیکو کې وې، له بل اړخه دعوه کوې چې په دې وژنو خبر یې؟ عجیبه ده !

ومې خندل، په همدې شېبه کې ګمارل شوي کس غږ کړ چې د پوليسو مامور راغی.

پات په چټکۍ له خونې ووت او يوه دقيقه وروسته په لاس کې نيولي تصوير سره خونې ته راننوت؛ هه ! دا دی عکس !

هغه مې واخيست او ورته ځير شوم، ربستيا هم ښکلې نجلۍ وه. له ځايه پورته شوم او په داسې حال کې چې تصوير مې په جيب کې ايښوده ومې ويل:

- پاته، زه بايد نور لاړ شم

- څه دې ترلاسه کړل؟

په موسکا مې وويل:

- ډېره بېړه مه کوه

- ښه نو بيا نن شپه راسره اړيکه ونيسه، دا کار حتمي دی

- سمه ده، اوس د الله په امان

- د ليدو په هيله مو

له هغه ځايه چې راووتم يوې ټېلفون خانې (اړيکتون) ته لاړم او د خپل دفتر شمېره مې ډايله کړه، ويلدا ته مې وويل چې زما په تمه نه شي.

وروسته يوې ټکسي ته پورته شوم او د دغې نامعلومې نجلۍ ادرس مې ورکړ. اړينه مې ګڼله چې د دغې نجلۍ له مور سره خبرې وکړم؛ ځکه اوس د دې نجلۍ عکس هم راسره او کولی مې شو په ډېرې اسانۍ ځان له جريان څخه خبر کړم

❋❋❋

د نجلۍ نوم "مارلين" و، پلار يې نه لره او خپله يې د ګل فروشۍ په مغازه کې کار کاوه، ادرس يې د ۲۸ مې جادې په پای کې و، کله چې ورورسېدم، مور يې زما هرکلی وکړ.

شپږه شاوخوا ۴۵ کلنه وه؛ مګر تراوسه يې څېره کې د ځوانۍ ننښې پاتې وې. زما په لیدو لږه ګډه وډه شوه او په ناارامۍ يې وپوښتل:

-فرمایش مو لره؟

په داسې حال کې چې خپل پېژند کار مې وروښود ومې ویل:

-زه مایک هامر یم، د خصوصي چارو کار پوه.

احساس مې کړه چې چلند يې کاواکه دی، وروسته زما تر ځان پېژندنې يې د کښاستو سربېره راته وویل:

-شاغلی هامر، څه شي ددې لامل شوو چې تاسې دلته راتلو ته اړباسي؟

-تاسې نه پوهېږئ چې د څه دپاره راغلی یم؟

-له بده مرغه نه پوهېږم

مېرمنې، زه راغلی یم ترڅو ستاسې د لور (مارلین) په اړه درسره خبرې وکړم.

په وجود یې یوه نازکه لرزه راغله چې مایې حالت ښه درک کولی شوو. سګریټ مې بل کړ او زیاته مې کړه:

- هو، راغلی یم چې د هغه څه په اړه وپوښتم، هو ستا نوم؟

- لورا

- مېرمن لورا ! ستاسې د لور حالت زه ډېر اند ښښنه کې کړی یم، تاسې یې په اړه څه خبر لرئ؟

په سړه سینه یې وویل:

څو ورځې وړاندې مې په اړه یو لیک ترلاسه کړی و، حالت یې ښه دی، اوس یې د سینما په برخه کې ډېر پرمختګ کړی دی.

- ښه، شوني ده د هغې پته (ادرس) راکړې؟

- له بده مرغه، دقیق ادرس یې نه لرم؛ ځکه هغه تل په ګرځنده حالت کې وي. فکر کوم تراوسه په هونولولو کې اوسي، چې لیکلي یې وو هغه ځای ته د تلو نیت لري؛ ځکه د پولیسي فلمونو له یوې کمپنۍ سره یې قرارداد کړی دی.

ښځې په څومره ارامۍ دغو دروغو ته ټراو ورکاوه، باوري وم چې ټولې خبرې یې له ربښتیا سره په تکر کې دي په مخ مې لاس راکش کړ او زړه کې مې د هغې دغه دروغ ویونکي هنر ته افرین ووایه ترلږې چوپتیا وروسته مې وویل:

- د هغې له لیکونو هیڅ کوم یو دې له ځان سره نه دی ساتلی؟

ځواب یې راکړ:

- نه، له بده مرغه؛ ځکه هغې غوښتنه کړې وه چې یو لیک یې هم له ځان سره ونه ساتم

نور نو ماته هېڅ شک پاتې نه شو چې دغه نسخه د خپلې لور په ورکاوي او لومه کښو پستو کې پوره لاس لري او هغه کمبخته نجلۍ د کلک زړيتوب دښمنۍ په اور سوزېدلې ده. مګر د کومې ننښې شتون و چې د دغې مور او لور ترمنځ يې ستونزه جوړه کړه؟ دا لا نو د پوهېدو وړ وه.

په امرانه لهجه مې وويل:

- لورا! ته نه شې کولای ما تېر باسې

زما خبرې يې په بيړه پرې کړې او په خوږ سره يې وويل:

- څنګه، تاسې په کوم دليل سره دا خبره کوئ؟

- په دې دليل چې ستاسې لور په هېڅ دليل هاليوډ ته نه ده تللې او د سرغړوونکو او جنايتکارانو په ولکه کې زنداني ده. زه په دې اړه پوره ډاډ لرم.

له خايه پورته شوه او په لوړ غږ يې وويل:

- سرغړوونکي او جنايتکاران؟! دا خبرې خوشې، چتيات دي: څکه هغه ليکونه چې ماته راځي هغه څه دي؟ هرومرو وايې چې هغه هم جعلي دي؟!

په داسې حال کې هڅه مې کوله ارام اوسم رمې ويل:

- لورا غوږ ونيسه! زه له تولو کارونو خبر يم، تاسې ته هېڅکله هم ليکونه نه دي راغلي او نه به راشي. زه ستا نه دروغجنو خبرو وتوانېدم چې د مسلې ژورو ته ننوځم، "ته" نه يوازې دا چې له تولو شيانو خبره يې؛ بلکې په خپل لاس دې مارلين ببچاره ناولو انسانانو ته سپارلې ده او پرته له شکه امکان لري څه ګټه دې هم د هغې پر سر ترلاسه کړې وي يعنې تا د څو روپيو په بدل کې هغه نادرکه کړې ده، له دې وجې د ژوند دغه حالت نه شي کولی نوې بڼه ولري، لازمي ده چې په دې کې د عشق اغېز شته، هغه هم د يو ناولي او خان غوښتونکي عشق؟

- زه نه پوهېږم چې ته څه وایې

- ډېره ښه پوهېږې، امکان لري تاسې دواړه (ته او مارلین) په یوه تن مین وئ او تا غوره ګڼلې چې خپله سیاله له منځه یوسې؛ ځکه تا ته نور دې کوم توپیر نه درلود چې دا سیاله دې خپله لور وي او یا کومه بله مېرمن، ته خپلې مینې لونې او ړنده کړې وې

لورا دې خبرو په اوږدو بې واکه شوه او ورو ویې پوښتل

غشی مې ډېر پرځای لګېدلی و، مخکې له دې چې د خبرو اغېز مې له منځ لاړ شي، په همغې بڼه مې ور زیاته کړه:

لورا! اوس دې خپله راته ټول جریان او حقایق ووایه، ژمنه کوم چې د امکان په صورت کې به دې له دې حالته د ژغورلو هڅه درنه نه درېغوم

لورا خپله بڼه بایللې وه، مایې په ځېره کې ورځطایي او اندېښنه لوسته، ساعت ته مې وکتل شاوخوا د شپې یوه بجه وه؛ خو لا مې کار پرمختګ نه و کړی، په تندۍ سره مې ورته وویل:

- ژرکوه خبرې وکړه! ما سره وخت نشته، ته کولی شې له دغې لومې دې خپله لور او ځان خلاص کړې مارلین ستا لور ده، هله ژر کوه نور وخت نشته لورا!

په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې بهېدې وې ویل:

- ښاغلی هامر ما تېروتنه کړې، داسې ستره تېروتنه چې له املې مې خپله ښکلې او ګرانه لور دلاسه ورکړه؛ مګر باور وکړه چې ما په دغه کار کې لاس نه درلود.

ځو شېبې غلې شوه، په جدیت مې وویل:

- ښه دوام ورکړئ!

- هو ښاغلی هامر، موږ دواړو "استیو" سره مینه لرله

- استيو !

- هو، هغه ډېر مينه ناک ځوان و او زما ورسره ليونی مينه وه؛ خو هغه ډېر پست انسان و، له موږ دواړو سره يې ستر خيانت وکړ- هم ما هم مارلين سره- دغه ناولي انسان زه او مارلين د بدنامۍ کندې ته ټيلوهلو، آن تر دې چې بلاخره مارلين وتښتېده او تر هغې دوه ورځې وروسته استيو هم ورک شو، ما د خپلې ابرو او عزت ساتلو لپاره هېڅ غږ ونه وېست او خبره مې همداسې پټه پرېښوده.

ساه مې واخيسته او ومې ويل:

- ښه وايه چې پوی شم چېرته له استيو سره بلده شوې؟

- په "ابال" رستورانټ کې، هغه هم يوازې د غرمنۍ پرمهال مو سره خبرې وشوې، په نرمو او خوږو خبرو يې زما پام وروړوه او ډېر ژر مې پرې زړه وبايله؛ خو ډېر بې ننګه انسان و.

- د هغه ځای، استوګنځای درمعلوم دی؟

- ويل يې چې مهندس دی او په "تام" رغنيز شرکت کې کار کوي

- ايا د ملګرتيا په دې دومره وخت کې يوه ورځ هم ورنغلې چې دا دروغ او که رښتيا وايي؟

- له بده مرغه؛ مګر وروسته له هغې چې زه يې پرېښودم، يو ځل هغه ځای ته ورغلم، البته ددې لپاره نه چې زه يې پرېښې يم؛ بلکې غوښتل مې چې د مارلين احوال واخلم خو هغوی راته وويل چې تر څو ورځو مخکې پورې يې دلته کار کوه؛ مګر له هغې وروسته يې استعفا ورکړې ده.

- يعنې دا استعفا او د مارلين ورکېدل سره په يو وخت کې رامنځته شوي دي؟

- هو ښاغلی هامر

- خو تاسې دا جريان بيا ونه ځاره؟

- نه؛ څکه په همغو لومړيو کې د مارلين ليک راورسېد چې ليکلي وو: "د تل لپاره مې هېره کړه ترڅو له..".

بيا هم دغه مکاره ښځه په خپلو دروغو ويلو لګيا وه او دا يې په داسې زرنګي ويلې چې تا فکر کاوه ټولې خبرې يې په حقه دي هو، دا ډېره پياوړې مسلکي دروغجنه وه.

په دې وخت کې مې سترګې په ديوال کې په څړېدلي عکس ولګېدې، لورا ته مې وويل:

- دا د استيو عکس دی؟

تر لږ فکر وروسته يې د ژبې په "څک" سره د ((نه)) ځواب راکړه.

ورته ومې ويل:

عجيبه ده! سربېره پر دې چې دا ټولې بدمرغي پرتاسې د همغه ناروا دلاسه راغلې خو بيا هم تا يې په عکس د خپلې خونې دېوال ښکلی کړی دی؟

په بې پروايي يې وويل:

- دا عکس د مارلين د ښکلې ځوانۍ خاطرې ژوندۍ ساتي؛ څکه له بده مرغه چې د لور عکس مې له ځان سره نه لرم او په همدغه يې مينه ماتوم.

- چې د استيو عکس له ځان سره وساتې؟!

په قهرجنه لهجه يې وويل:

- هو!

- ربنتا هم چې ستا حق دی

- ربنتيا ښاغلی مايک هامر! تاسې زما له مارلين څخه خبر نه لرئ؟

له جېبه مې د مارلين عکس راووېست او ور مې کړ. په بېړه يې رانه واخيست او ځوځل يې ښکل کړ، خو شېبې وروسته يې په هېبت وهلو

سترګو د خپلې لور په تتې او مړاوې شوې څېرې سترګې خښې کړې او په چیغو یې وویل:

هی ! کاش چې مړه شوې وای، دا د یوې مور له توانه وتلې خبره ده !!!

په زړه کې یې وویل: ای زړې ناولې او شهوت پرستې بښځې بلاخره یې ستا مخه خلاصه کړه.

درک یې کړه چې د چا انتظار کوي؛ خو ښکاره یې څه ونه ویل، همداسې په ځمکه ناست پاتې شوم.

هغه همداسې غلې وه او تر لږ څنډ وروسته یې په ډېرې سپینې سترګې د دروازې لور ته لاس وغزوه او زیاته یې کړه:

- په هر حال ښاغلی هامر، فکر کوم که نورې خبرې مو پاتې نه وي یوازې همدا غوښتنه لرم، هرکله چې مو زما د لور په اړه معلومات ترلاسه کړل؛ نو خبره مې کړئ ! دا چې اوس مبلمه لرم او راروان دی شاید ستا په لیدو ناراحته شي، په همدې خاطر مو له شتون بخښنه غواړم.

چاره نه وه او له ځایه پاڅېدم.

- ډېر ښه، ستاسې خنډ کېږم نه، تمه ده بل وخت سره خبرې وکړو.

- حتماً. زه ستاسې په څېر کارپوهانو سره له خبرو کولو ډېر خوند اخلم.

تر دې خبرو وروسته راوړاندې شوه، زړه یې و چې ښکل مې کړي؛ خو په بیړه یې له خونې ووتم او ور غږ مې کړ:

- سمدستي د الله په امان

❋❋❋

همدا چې سړک ته راووتم څو ګامه وړاندې یوې هټۍ ته ودنګه شوم. له هټیرال نه یو ګیلاس مشروبات راوغوښتل- هغه یو تیټ قدی او پلن څټی سړی- رانه لږ وړاندې ودرېد او ترشونډو لاندې یې وویل:

- خواړه نه خورې؟

- نه، فقط مشروبات.

ددې خبرو په جریان کې مې تر ځان اخوا دېخوا سیمه خپل نظر لاندې تېره کړه، په یاده هټۍ کې یوه نجلۍ هم د یو مېز ترشا ناسته وه او له یو بل تن سره یې خبرې کولې. د نجلۍ مخ زما پر لور و او ډېر ژر یې څېره زما په ذهن کې کېناسته؛ خو د ورسره ناست سړي په مخامخ لیدو ونه توانېدم.

مشروبات مې وڅکل؛ خو مخکې له دې چې ګیلاس د مېز پر سر کېږدم له لاسه مې خوشې کړ او د ځمکې پر مخ ولوېد. د ګیلاس له غورځولو مې اصلي موخه همغه پناه کس و چې ما یې د مخ د لیدو تلوسه لرله همدا چې مخ یې راواړوو، سمدستي مې وپېژنده چې

"استيو" و، د هغه تصوير په څېر چې ما د لورا په کور کې پر دېوال خړېدلي حالت کې ليدلی و. نور تم نه شوم او ډېر ژر مې خان ترخنګ ورورسوه، په اوږه مې لاسونه ورکښېنودل او په ورو مې ورته وويل:

- استيو؟

سترګې يې راپورې وګنډلې

- بلې

- زه غواړم يو څو ټکي خبرې درسره وکړم هغه زما غوښتنه د خان لپاره سپکاوی وګڼه، نيم راپورته او په قهر يې وويل:

- تاته چا دا اجازه درکړې چې له ما سره خبرې وکړې؟

ډېر مست و، سبق ورکولو ته يې اړتيا وه. په تېزۍ سره مې لاس پورته او په اوږه مې ښه کلک سوک (بوکس) ووايه کاواکه شو د مېز پرمخ ولوېد، خان يې خمکې ته برابر کړ او په زنګونونو کښناست.

هټيوال زما پر لور رامنډه کړه، په داسې حال کې چې لاسونه يې راته خوځول چيغې يې کړې: بې غېرته انسانه، په يو ګيلاس مشروباتو (شرابو) دومره مست شوې!

وخت مې ورنکړ او يو ښه زورور سوک مې په خبته وواهه او همدا چې کوږ شو په يوه لغته مې خمکې ته وغورځاوه.

په دې وخت کې استيو راپاڅېد او پرما يې بريد وکړ، هټيوال هم ورسره ملګری شو، دواړو د وحشي ځناورو په څېر منځ کې راايسار کړم، بله چاره مې نه لرله هر څومره چې ژر وای بايد يو مې ترې له پښو غورځولی وای هټيوال نابېره خان برابر کړ؛ خو دا چې زما پام د استيو پر لور و يو ډېر کلک سوک يې په سر ووهلم؛ مګر دويم وار ته مې وخت ورنکړ او چپ لور ته په تاوېدو سره مې پرلپسې دوه کلک ګزارونه په تشي (پختورګو) کې ور حواله کړل، فرياد يې وکړ او توازن يې دلاسه ورکړ.

استيو چې دا حالت ولید د شا له لوري يې راباندې برید وکړ، ما ددې دول بریدونو لپاره تل له یو ځانګړي مهارته ګټه اخیستې اوس نو همدا وخت رارسېدلی و چې د ښي لاس په ځنګل يې د شا په لور په معده ووهم، بې له ځنډه يې ځان تیت او په ځمکه کښاست په همدې حالت کې چې هټیوال تازه له خپله ځایه راپورته شوی و بیا ځل یو کلک ګزار وواهه او بېواکه مې کړ.

ساه مې واخیسته او دلاسونو تر مرورلو (سولولو) وروسته د استیو خواته ورغلم، هغه لاهم نالښت کاوه. په بې رحمۍ مې ورته وویل:

ځاروبه! ته هېڅکله نه شې کولی زما پرورلندې ودربرې!

مګر هغه پوره بېحاله نه و او د ځو لوځو الفاظو په ویلو سره يې راخبز کړ. نور مې زغم دلاسه ورکړی و، ټول زور مې راټول کړ او په یو ګزار مې بې واکه کړ.

په دې وخت کې مې هغې ځواني نجلۍ ته پام واړوه چې له استیو سره مې یو میز ته ناسته لیدلې وه. ځېرې يې الوتې بڼه غوره کړې وه، لږ ورانديې ولاړه وه او زموږ حالت يې ځاره، پر لوریې ورغلم او په موسکا مې ورته وویل:

راشه ګراني خپل عاشق دې په هوش راوله، تا خو ولیدل چې زه پرنه وم او غوښتل مې د انسان په ځېر ځو خبرې ورسره وکړم.

نجلۍ ددې پرځای چې د ځوان (استیو) پربوتې جسد ته پام واړوي ما ته راورانديې شوه او په ژړغونې بڼه يې وویل:

بناغلیه! هرڅه چې غواړې له ما نه يې وپوښته، زه ژمنه کوم چې خوابونه به يې سم درکوم.

ورته ومې ویل: سمه ده مګر د تېرو پستو هڅه مې ونه کړې.

دامهال هتیوال تکان وخوړل او له خایه د راپورته کېدو په هڅه کې شو، ترڅنګ یې ورغلم او په داسې حال کې چې د پښې په بوټ مې وواهه ورته ومې ویل:

- که انسان یې نور کار درسره نه لرم، پورته شه!

نجلۍ مې دلاسه ونیوله او د یو میز ترشا کېناستو، هتیوال موږ ته یو بوتل مشروبات له دوو ګیلاسونو سره راول او خپله د ویجاړو او ګډوډو پرتو میزونو په سمولو بوخت شو.

استیو ته په اشاره مې هتیوال ته غږ کړل:

- سمدستي یې دا له کاره ولېدلی جسد تر هغې د هتې شاته یوسه چې په هوش راځي. هتیوال همداسې وکړل او نجلۍ ته مې وویل:

- له څومره وخته له دغه ځوان سره بلد تیا لرې؟

هغې مشروبات وڅکل او ښه په ارامۍ سره یې ځواب راکړ:

- نه، ډېر وخت نه کېږي چې ورسره بلده شوې یم او تاسې ولې دغه پوښتنې له ما نه کوئ؟

- سمه ده ښکلې! دا ستا حق دی چې ما باید لومړی خپل ځان در پېژندلی وای، زه مایک هامر یم د خصوصي چارو کارپوه.

نجلۍ زما د نوم په اوریدو تکان وخوړل او په وجود یې ځانګړې وېره احساسېده، په حېرانۍ سره یې وویل:

- مایک هامر! ربښتیا تاسې مایک هامر یاست؟!

- بلې ګراني ارتیا نشته چې زه دروغ ووایم

- نو بیا زموږ په څار کې وئ؟

- ستا په اړه نه، د دغه ځوان په اړه

- د استیو؟

- هو، استیو

خو زه چې له تاسې څه پوښتم پرته له نیمګړتیا به یې پوره ځواب راکوئ!

- ژمنه کوم بناغلی هامر، زه ستاسې تابعداره یم

- ډېره ښه. لومړی یې له ځانه پیل کړه، نوم دې څه دی؟

- مارګریټ "مارګریټ اداوارد"

- ډېره ښه مارګریټ، ته له څومره وخت راهیسې استیو سره پېژنې؟

- ۱۰ ورځو راهیسې

- یوازې ۱۰ ورځې؟

- هو!

- له دغه کس سره څنګه بلده شوې؟

- په سینما کې مو یو ماښام سره لیدنه وشوه

- په همدې سادګۍ؟

- هو، قسم خورم چې هو به هو، مې رښتیا وویل، ما هېڅکله داسې فکر نه و کړی چې هغه به د پولیسو تر څار لاندې وي

- ته څه کار کوې؟

- په یوې ګلفروشۍ کې کار کوم

- عجیبه ده! هغه تاسې ته نه و ویلي چې څه کار او مصروفیت لري او له کومې لارې د خپل ژوند اړتیا وې پوره کوي؟

- خو ویل یې چې مهندس دی

- ایا له هغه څخه په دغې موده کې کوم شکمن حرکت یا غیر قانوني کړنه ونه شوه؟

- نه، هغه ډېر مؤادب او یادګاره و

- نا د هغه د ژوندانه په اړه څه فکر نه و کړی؟

- لازمه مې نه ګڼله، تراوسه مې د واده کولو کومه پرېکړه نه وه کړې

- ته مه وه چې سره واده کوئ؟

- هو ! همدارنګ ښکاريده

سګريټ مې بل کړ او ومې ويل:

- ډېر ښه، څنګه مو ننۍ شپه دلته راپېښه وکړه؟

- پام کې وه چې ننۍ مې د خپلې خور کور ته بوزي او له هغې سره مې معرفي کړي.

- د خور نوم يې څه دی؟

- لورا او په وينا يې چې همدلته نېږدې استوګنځای لري

اوس پوی شوم چې لورا به دغه ځوان سره همکاري لري او ددې سربېره چې ځوانو نجونو ته تېروتنه ورکړي، دوی له نيويارکه بېرون وړي او په ناولو کړنو يې اخته کوي چې مارلين هم له دغه حالته خوندي نه معلومېږي.

مارګرېټ ته مې وويل:

نو بيا يې ته ولې تراوسه له خپلې خور سره معرفي کړې نه يې؟

هغې په ساده ګۍ ځواب راکړ:

ځو ځله يې رانه غوښتنه وکړه چې ما د خپلې خور کورته ورولي؛ مګر ما نه منله؛ ځکه چې زه په کور کې يوه کوچنۍ خور لرم او نه مې شو کولای چې يوازې يې پرېږدم ننۍ شپه مې هغه له خپلوانو کره ولېږله او خپله راغلم چې استيو سره يې د خور کور ته لاړه او ژر ترې بېرته خپل کورته د کوچنۍ خور په خاطر ستنه شم.

ددغې نجلۍ په ساده توب ډېر خوابدی شوم او خپل ځان سره مې وويل چې کمبختې څومره نېک بخته يې چې زما په کرونده کې رازرغونه شوې، ولا چې که پښه دې دغه جهنمي کور ته وردننه شوې وه، د ژوند تر پايه به ددغه ځوان د ناولو هيلو قرباني وې.

ځو شېبې مو ترمنځ چوپتيا خوره وه، مارګرېټ له دغې چوپتيا ګټه واخيسته او وې ويل:

ښاغلی مایک ! تراوسه دې ونه ویل چې استیو څه کړي وو چې تاسې یې څارنه کوله؟

ځواب مې ورکړ:

ګراني مارګریټ، د لوی رب شکر وکړه چې د دغه ناولي انسان له لومې دې نجات وموند، اوس دې سمدواره خپل کورته لاړه شه او راتلونکي لپاره ځیرکه اوسه چې د دغه ډول خلکو په خبرو نه ووځې.

مارګریټ په ځیرکی وپوښتل:

- ښاغلی مایک، حقیقت راته ووایه چې نوره وینبه او هوښیاره اوسم

- غوږ ونیسه ! د استیو نیت دا و چې تا د خپلې یوې همکارې کور ته تر بیولو وروسته بې هوښه او بیا دې په ډېرې اسانۍ له نیویارکه بهرون وپلوري، په داسې حال نه یوازې دا چې د خپلې خور څېره به دې نه وای لیدلې؛ بلکې اړه وې چې د کلونو لپاره په ځانګړو مېخانو کې د بدلمنۍ کړاوو لرونکي ژوند وحشت وګالې.

ناڅاپه د مارګریټ له خولې چیغه ووته، ځان یې زما غېږې ته راوغورځوه او په ژړا یې وویل:

- مایکه زه وېرېږم ما ته وژغوره !

له دې امله چې هغې ما ته په ډېره معصومه څېره د "مایکه" خطاب وکړ تعجب مې ونه کړ؛ ځکه هغې ربښتیا یو ربښتینې او صادق ملاتړې ته اړتیا لرله شاوخوا ځایونه مې تر څار لاندې ونیول او ورته ومې ویل:

ګراني خوشبخته یې هرڅه په خبر ترسره شوو اوس پورته شه او خپل کورته دې لاړه شه، پرته له شکه به دې اوس کوچنۍ خور بهر ته له دوستانو خپل کورته تللې او ستا په تمه به ستړګې اړوي.

هغه په کرار کرار له خایه پورته شوه او وروسته له دې چې خپل پېژند کارت يې ماته راکړ غلي يې وويل:

- ښاغلی مایک ! تاسې باید زما احوال واخلئ، زه په ربښتیا یوازې یم

د هغې کارت مې په جېب کې واچوه او ورته ومې ویل:

- د یو ربښتيني صادق انسان په صفت دغه کار کوم، د لیدو په هیله مو.

وروسته مې هغه تر دروازې بدرګه کړه، کله چې تکسي ته پورته شوه زه تړې بېرته د هتیوال خواته راغلم او تړې مې وپوښتل:

- استیو چېرته دی؟

په مؤادبانه رویه يې وويل:

- د هتی شاته خونه کې ویده دی

- ورشه زما خواته يې راوله

هغه په بیړه د هتی شاته خونې ته لاړ او څو شېبې وروسته په داسې حال کې چې استیو ته يې اوږه ورکړې وه راغلل د استیو سترګه چې زما په سوک بانجاني اوښتې وه حالت يې د هر بنه نه و. هغه يې په څوکۍ کېناوه او د یو ګیلاس مشروباتو تر اچولو وروسته مې ورته وویل:

- راځه دا وڅکه طبیعت به دې پر ځای کړي

پرته له کومې خبرې يې زما له لاسه ګیلاس واخیست او په غټو غټو غړپونو يې په سر راواړوه. ما هم خپل ګیلاس مشروبات وڅکل او ومې ویل:

- استیو څو لنډې خبرې درنه پوښتم، واضح او روښ ځواب به راکوې، کنه نو خپله پوهېږې چې بیا څل دې پخواني حالت ته په وروستو له ژوندانه خوابدی کوم، پوهېږې !

تر دې وينا وروسته مې د خپل لاس پنجه راتوله او سترګو ته وروراندې کړ، فریاد یې وکړ او وې ویل:

- بناغلیه! له ما څه غواړې، زه اصلاً تا هیڅ نه پېژنم او ددې ارتیا هم نه وینم چې ته ما وپېژنئ.

- همدا چې یوازې زه تا پېژنم بسنه کوي، ووایه چې مارلین چېرته ده؟

ددې خبرې په اوربدو یې تکان وخوړل او وې ویل:

- زه مارلین نه پېژنم، ستاسې مو خه څوک ده؟

- احمقه! زما خواب راکړه، زما سوکانو لا نه یې دردولی او دا وړتیا هم لرم چې سمدواره خپل کار پیل کړم.

- باور وکړه چې زه ستا په خبرو هیڅ پوی نه شوم(سر مې ستا په خبره خلاص نه شو).

په غوسه مې وویل:

- استیو ماغذه مې مه خرابوه، زما غوسه په هیڅ صورت ستا په ګټه نه ده، مارلین چېرته ده، د لورا لور درته ښیم او که یې درته عکس هم دروښیم؟!

د مخ په وراړولو مې له مړونده مې ونیوه او ورته ومې ویل:

- بې حیثیته انسانه د تېښتې په هڅه کې مه اوسه! زه له تولو بدمرغیو خبر یم او همدا رنګه پوهېږم چې نن شپه له لورا سره د لیدو وعده هم لرې، زه هم د هغې څنګ ته ورغلې وم او له تولې کیسې، یې خبر کړی یم.

استیو په پرېشانۍ سره وپوښتل:

- لورا تاته څه وویل؟

- وې ویل چې تا مارلین تېروېستې

- لورا دروغ ويلي زه د مارلين په ورکېدو کې هېڅ لاس نلرم، هغې خپله خپله لور نادرکه کړې چې بې مخه خلاصه شي او د ځان کړي.

- ډېر ښه، ټول خُه راته ووايه!

❋❋❋

استیو یو ګیلاس نور مشروبات هم ځانته واچول او وې ویل:
- ربنتیا ښاغلیه ستا نوم؟
- زه مایک هامریم
- ښه، هغه پېژندل شوی (مشهور) مایک هامر ته خپله یې؟
- هو، اوس ددې خبرو پرځای اړوند موضوع باندې وغږېږه
- ډېر ښه، زه له لورا سره بلد شوم، ډېره ساده دوستي مو ده؛ مګر لورا زما لپواله شوه او پایله کې یې زه خپل کور ته له خان سره یوړم په دغه تګ کې لږ لږ له مارلین سره هم بلد شوم هغه یوه ښه نجلۍ خو په عین وخت کې ډېره ښکلې هم وه، ما تمه لرله چې له هغې سره واده وکړم او له لورا به ډېر کله سره پټ یوځای وو. د هغې ډېر ژر خپلې لور ته پاڼه شو او په لنډه موده کې یې مارلین نادرکه کړه، تر هغې وروسته یې ماته وویل چې لور یې تېښته کړې.

سر مې کینې لور ته وګرځوه او ورته ومې ویل:
- دروغ وایې!

-باور وکړه چې دا خبرې دروغ نه دي، زه نه پوهېږم چې لورا زما په نه شتون کې تا ته څه ويلي

-هغې ددې برخلاف څرګندونې وکړې

-نه پوهېږم چې لورا اوس غواړي له دې لارې له ما څخه خپل غچ واخلي

-مګر ته نن شپه له هغې سره د ليدو ژمنه نه لرې؟

-غوښتل يې ليدو ته يې ورشم

-او پام کې دې وو چې مارګريټ هم له ځان سره وروليې؟

-هو، اعتراف کوم چې له ځان سره د مارګريټ د بيولو نيت مې هم درلود.

-د کومې موخې دپاره؟ هغه خو ستا ملګرې وه؛ نو د مارګريټ د بيولو څه اړتيا وه؟

-غوښتل مې هغې ته ووايم چې کوژده مې کړې

-چې څه وشي؟

-په داسې حال کې شونې وه ملګرتيا راسره پرېږدي او ترې خلاص شم

سر مې و خوراوه او ورته ومې ويل:

-نو بيا دې ولې مارګريټ ته ويل چې د خپلې خور کورته يې بيا يې؟

استيو څه ونه ويل چوپ پاتې شو. له ګرهوانه مې ونيوه او زياته مې کړه:

-ناولیه انسانه سمه خبره وکړه چې مارلېن دې څه کړې ده؟

ځان يې خندې ته کړ؛ خو د هر ژر مې کاواکه کړ او د خمکې په لور ورغې، لامې لومړی سوک تر اوږې نه و ورغلی چې بل مې هم ترې خار کړ. په غوسه مې ورته وويل: هو! الکه څنګه چې له خپل ژونده خبر لرم همدغسې له دې موضوع هم خبر لرم. په قهر بدلي غږ مې ترې وپوښتل:

- تاسې له هغې سره مسقيمه اړيکه لرئ؟

- هو بناغلی مايک هامر، زه د هغې له کارکوونکو څخه يم؛ يوه شپه مو ناسته لرله، د کوئين مارلين خوښه شوه او ماته يې وويل چې هغه ورته ورولم ما له لورا سره د ملګرتيا پلان جوړ کړاو د اندېوالۍ تار مې ورسره وغزوه. لورا په ما مېينه شوه، بلاخره مو سره مشوره وکړه او پلام کې وه چې مارلين په ډېره لوړه بيه پر کوئين وپلورو او خپل ژوند پرې برابر کړو.

- په دې معامله کې مو څومره اخيستې وې؟

- ۴۰۰۰۰ ډالر

- هغه پيسې مو څه کړې؟

- سمدستي زما او لورا په بانکي حساب کې دي او پام کې وه چې نن شپه د خوب پرمهال خپل ټول اړين اسباب راټول او کاناډا ته لاړ شوو.

- استيو! زه تا ډېر ښه پېژنم، ته داسې څوک نه يې چې په اسانۍ سره دې له ژبې خبرې راووځي، دومره دې وهم چې تش کالبوت دې له ځايه ووېستل شي!

په ناچارۍ يې وويل:

- صبر وکړه زه ټول څه درته وايم، زه له لورا سره همکار يم هغه مې بيا خل په څوکۍ کښاوه او ورته ومې ويل:

- ژرشه خبرې وکړه!

- هو بناغلی هامر، ما او هغې مارلين په کوئين پلورلې ده ددې خبرې په اورېدو مې مغز و تکان وخوړ:

- کوم کوئين؟

- لرد کوئين ولې حېران شوې بناغلی هامر؟

- تا د هغه استوګنځای ليدلی؟

- څنګه به مې نه وي ليدلی، د هغه کور د نيويارک ۳۰ کيلو متری کې پروت دی.

- باوري ياست چې اشتباه نه کوئ؟

له دې سره مې په ملنډو وويل: ښه نو مارګريټ هم بله نجلی وه چې په هغه يې وپلورئ؟

استيو خپل سر خوړند کړ. نور نو زما انتظار يې ګټې و، هر څومره چې مې ژړ د يو شي هڅه لرله هغه رامعلومه شوه چې لرد کوئين نه يوازې دا چې ځان وژنه نه ده کړې؛ بلکې په نامشروع او غير قانوني کړنو کې هم لاس لري.

البته دا شک هم فکر ته راته چې ممکن کوئين په ربستيا مړ شوی وي او پرځای يې دويم کس د هغه نوم په خپل ځان اينبسی وي. موضوع ډېره بغرنجه او په عين حال کې جالبه هم وه.

د باندې مې وکتل هوا پوره تياره وه. له ځايه پورته او استيو ته مې وويل:

- لاره راوښيه!

- چېرته؟

- د لرد کورته؛ څکه هغه ستا انظار نه کوي؟

څه يې ونه ويل، د هټيوال پيسې مو ورپرې کړې او د باندې راووتو. دا پلا د لورا تر استوګنځايه واتن ډېر نه و. همدا چې دروازه يې زمونږ پرمخ پرانېسته، خوله يې له حېرانتيا وړانه پاتې شوه، د جامو له اغوستو يې معلومېده چې د سفر چمتووالی يې کړی وو، په خونه کې اينبودل شوي بېک يې څرګند وله چې نور له دې ځايه د تلو حالت کې دي، استيو مخکې او زه ورپسې دننه شوم، دروازه مې بنده کړه.

- مېرمن لورا ! له مزاحمت نه غواړم، فقط سفر په خېر درته وايم، سفر په خېر !

د ټېلفون پر لور ورغلم او د پات شمېره مې ډايله کړه.

غوږی يې خپله پورته کړه، تري مې وپوښتل هرڅومره چې ژر کېږي د لورا استوګنځای ته دې ځان راورسوي، ادرس مې ورکړ.

دوی دواړه مې پر ځوکی کېنول او خپله ورته مخامخ کېناستم لا مې خپل سګريټ تر پايه نه و ځکلې چې د پوليسو د موټرو هارنډونه مې واورېدل.

څه عجيب پات و، ربښتيا هم چې هېڅ سستي يې نه وه کړې، لورا چې تراوسه چوپه ناسته وه په عاجزۍ يې وويل:

- هيله کوم په ما رحم وکړه !

پرته له ځوابورکولو مې وخندل؛ ځکه هغه ښځه چې په خپلې لور يې رحم نه و کړی، له نورو يې د رحم او شفقت غوښتنه کوله دوه دقيقې وروسته پات له خو تنو پوليسو سره راننوتل. کله يې چې زه وليدم په بېړه يې وپوښتل: مايکه څه خبره ده؟

له ځايه پورته شوم په داسې حال کې چې لورا او استين ته مې نغوته وکړه ومې ويل: سمدستي خو دوی ونيسه ترهغې چې يې نور نسم !

پوليس تري راتاو شوو او د دراړو لاسونه يې ولچک کړل.

پات راوړاندې شو او ورو يې راته وويل:

- مايکه ! ته بايد د پوليسو مخې ته ډېر ځرګند نه شې، تراوسه دې بې ګناهي ثابته شوې نه ده، تر دې وړاندې ددغه هلک او مېرمنې د مجرميت کوم دليل نشته.

مخ مې راواړوه، سربېره پردې چې هڅه مې کوله پېښې يې وکړم خواب مې ورکړ:

- دا ښځه د همغې نجلۍ مور ده چې تاسې يې ماته عکس راکړی و ، هغه نجلۍ مارلين نومېږي او د دغو دوو تنو هغه په لرد کوئين پلورلم ده.

- لرد کوئين؟

- هو ، همغه کس چې خان وژنې يې ټول نيويارک په لړزه اخته کړی و ، زه همدا اوس هغه پسې ځم او ته مې د ټېلفون په انتظار اوسه

- ډېر ښه؛ مګر مايکه ډېر احتياط کوه چې د پوليسو ولکې ته ورنشې

دباندې د وتلو په حال کې مې ورته په خندا وويل:

- چې له دوسته هرڅه راپېښ شي نيکي يې بولم!

***

د لرد د استوګنځي ادرس راته یاد و. د هغه کور ته تر تلو وړاندې مې ولدا ته زنګ ووا هه، له څو پرلپسې تالیو وروسته یې غوږې پورته کړه:

- ولدا ته یې؟

- هو مایک، ایا کار دې پای ته ورسید؟

- نه ګرانې، کار مې پیل شوی او باید یو چېرته لاړ شم

- چېرته؟

- لرد کوئین پسې

ولدا حیرانه او په شوخی سره یې وویل:

- ایا ته د څار مامور شوی یې؟

- نه ګرانې، وجود کې مې ساه نشته؛ کوئین ژوندی دی!

- مایکه تو کې مه کوه، ولې هغه ځان وژنه نه ده کړې؟

د هغې وارخطایی ته مې خندا راغله، په حوصله مې وویل: ګرانې ولدا، نن شپه ارامه تېره کړه سبا سهار وختي لومړی ماته زنګ ووهه که په پارتمان کې نه وم؛ نو سمدستي پات درسره راروان کړه او د

کونین کورته راشئ، د هغه د ځای ادرس مې درته په دفتر کې په کاغذ لیکلی پریښی دی!

وړاندې له دې چې څه خبره وکړي لنډه مخه یې واخیسته او غوږئ یې کښنوده.

کرایې تکسي مې ونیوله او چلوونکي ته مې د خپلې موخې اړوند ځای ادرس وکړ.

تر نیم ساعت مزله وروسته ورسېدم، تکسي ته مې کرایه ورکړه او خپله د ودانۍ په لور ورغلم دروازه بنده وه، په کراره مې لاس د زنګ تنۍ ته وغزوه او څو ځل مې کېکاړله؛ مګر څ درک وه نه لګېده، ځان سره مې فکر وکړ چې شاید په ودانۍ کې څوک نه وي؛ خو عقل مې دا هم نه منله چې څنګه دې دومره لویه ودانۍ له ټولو اسبابو او نورو اسبابو سره خالي شوې اوسي.

څو ځل مې د زنګ تنۍ وشرنګوله؛ مګر دا ځل بخت کار وکړ، د دروازې په قفل (قلف) کې د کلیګانو تاوولو اواز مې واورېد، د اوسپنیزې دروازې یو اړخ پرانستل شو، زوړ سپین سری چې لږه لږه ډېره یې هم په مخ ښکارېده راته مخامخ ودرېد.

په سپوره لهجه یې وویل:

څه کار لرئ؟

وړاندې تر دې چې دروازه بنده کړي په چټکۍ سره وردننه شوم او یو قوي سوک مې په ورمېږ ورحواله کړ. په پیل کې مې فکر کاوه چې زوړ سړی خو به یو یا دوه ساعته له ځایه د پورته کېدو تاب ونه لري؛ مګر تصور مې بشپړ ناسم و. دغه زوړ سړی نه یوازې دا چې زما په سوک له ځایه هم ونه خوځېده؛ بلکې د یو وحشي ځناور په څېر یې راباندې حمله وکړه. حمله یې د ډېره مسلکي او پیاوړې وه؛ خو که د دقیقې ځان ساتنې هڅه مې نه وای کړی؛ نو د بدن ښي اړخ مې یې

رافلجه وو، ځان مې ترې وژغوره او یو مضبوط ګزار مې په خپله ورخوشې کړ، کوږ شو او په دواړو لاسونو یې خپله خپله ونیوه، ځان یې بېرته راسم کړ خو چانس مې ورنه کړ او یو بل چټک سوک مې هم ورحواله کړ په دې سره د مار په څېر تاو راتاو او ځمکې ته ولوېد. سمدستي مې له پښو وتړه او د دروازې ترڅنګ خونې ته کش کړ. همدا ساعت په پارک کې یو لوړ غږ پورته شو چې د زوړ سړي نوم یې اخیسته.

فلېپ- فلېپ چېرته یې؟!

پوهېدم چې له دغه سپین ږیري پرته ودانۍ کې نور خلک هم شته، خپله خوله مې بنده وساتله او هملته په خپل ځای ودرېدم څو شېبې وروسته یو تور تندرسته (غوښن) سړی رانښکاره شو، ځان مې څنګ ته کړ، هغه زه نه لیدم؛ خو ماته په اسانۍ ښکارېده، نېږدې دوه قدمه به رانېږدې شوی و، مخکې له دې چې بل لور ته وګرځي مخامخ مې پرې ورخېز کړ؛ خو تکړه و، سمدواره یې زما د برید مخه ونیوله او دواړه ځمکې ولوېدو. په چټکۍ سره پورته شو او په داسې حال کې چې پرشوندو یې وېره وونکې موسکا ښکارېده لاس یې کمربند کې تمبلې تمانچې ته تېر کړ، که مې لږه لتې کړې وه؛ نو له ژوندې یې ببغمه کولم خداسې مې په ملاستي لغته ورپورته او تمانچه لرونکی لاس مې یې پرې وواهه ژر راپورته شوم؛ خو هغه مې ولید چې تمانچه یې دلاسه ولوېده او سوک یې راخوشې کړ، ښه و دفاع مې وکړه او تر څو ګزارونو لاندې مې ونیوو. په دغه تکتیک سره ما دده په شا د ډېر له پښو غورځولې وو؛ مګر په ده څنځیر یې هېڅ اغېز ونه کړ. بله چاره نه وه پرته له دې چې د جودو- یو ډول کراتې ته ورته لوبه ده- له تخنیکه ګټه واخلم، په ځانګړې ډول دغه وخت کې له ډېر یو خطرناک او مرګوني حالت سره مخ وم-دا تخنیک باید داسې وکارول شي چې سړی د مقابل

لوړې مړوند په خپلو متو کې تاو کلک ونیسي او ما هم همداسې وکړل- تور رنګې خپل لاس زما ورمېرته تېر کړ؛ خو د سندا په څېر یې له خولې رمبارې او څړونه ووتل، داسې رمبارې یې وکړې چې تول بدن یې په لړزه شو. اوس نو ددې وخت رارسېدلی و چې یو بل څانګړی مهارت هم وکاروم، مړوند مې یې شاته تاو کړ، څنګل یې زما په اوږه برابره شوه او په تول قوت مې خپل لاس د څمکې لور ته کش کړ. د هډوکو د ماتېدو غږ مې واورېد، په چپه پښه تاو او بنه کلک په څمکه ولږېد، هڅه یې وکړه چې را پورته شي خو امکان یې نه و. په نهیلې څېره یې ورسره نېږدې پرتې تمانچې ته لاس ورتېر کړ؛ خو وخت مې ورنه کړ او په ګوتو مې پښه ورکېښوده. تمانچه مې له څمکه راپورته او ورته ومې ویل:

د څان ژغورلو هڅه مه کوه، کنه دې هر ژر به جهنم ته ولېږل شې!

څه یې ونه ویل، مخ یې رانه واړوه او ښکاربده چې بېهوشه شو. کرار کرار د سپین سرې تړل شوې پر لور ورغلم او په هوښ مې راوست، دې هرې سترګې ته اړتیا نه وه یوازې دوه څېړې یې دارو وې، پرې ورېرګ شوم: پورته شه!

په وېرې او ډار له څایه پورته شو، احساس مې کړه چې زما دلاسه یې په زړه د وېرې سارې ننوتې ورته. ومې ویل:

-فلېپه! ارښتیا راته ووایه کنه حال دې ددغه تورپوستي خنځیر په څېر کوم.

-دې هر ښه، ووایه زه...

خبرې مې ورپرېکړې

-باید ووایې چې لرد کوئین چېرته دی.

-هغه تراوسه همدلته دی

-په ودانۍ کې؟

- هو
- څو تن نور ورسره دي؟
- پرته له ببل نور څوک ورسره نشته
- ښه نو راځه لار رانښيه او ما يې څنګه ته ورولـه؛ خو ډاډه اوسه که دې يوه ګوته هم ببځايه و خورولـه؛ نو يوه مرمۍ دې دارو دي!

توره څتې مخکې او زه ورپسې، له خونې ووتو د پارک په څنډه کې يوه دوه پوړيزه ودانۍ وه. فلېپ ته مې وويل:

- هغه په کوم پوړ کې دی؟
- دويم

په مخامخ مرمرينو زينو دواړه پورته شو، فلېپ له ۳ دروازو چې ښي اړخ ته وې تېر شو او له څلورمې سره چې د بلاک په وروستۍ برخه کې وه ودرېد او وې ويل:

- ښاغليه، دلته دی
- دروازه پرانيزه!
- ما سره کلي نشته

په قهر جنه ښنه مې وويل:

- له ما پرته تر دې وړاندې په کومه لار ورتلې؟
- قربان، دروازه ډبوم
- ډېر ښه، اوس هم همداسې وکړه!

فلېپ دروازه وډبوله، تر شا يې غږ پورته شو: څوک يې؟

- زه يم (فلېپ) ارباب صيب

فضا خاموشي ونيوه او څو شېبې وروسته لرد کوټين په دروازه کې رانښکاره شو، د سترګو په رپ سره دننه ورغلم، په داسې حال کې چې تمانچه مې ورته ونيوه ومې ويل:

- شپه په خير ښاغلی لرد ! ما فکر کوه چې ته مړ شوی يې او نيت مې درلود چې ستا وصيتنامه پلې کړم؛ خو له بده او که له نېکه مرغه وينم چې "تندرسته او تازه ښکارې !

کوئين چې لاس و پښې يې ورکې کړې وې د ژبې په "چرق" سره يې وويل:

- تاسې څوک ياست، هيله کوم ځان راوپېژنئ؟ !

په خندا مې ځواب ورکړ:

- عجيبه ده ! ايا تاسې ما نه پېژنئ؟

په دې وخت کې له يوې بلې خونې چې لار يې له همدې خونې وه، يو ښځينه غږ راپورته شو:

- ښاغلی کوئين ! څوک دی؟

له دې خبرې سره سم يوه ځوانه ځېره راښکاره شوه چې زما له سره يې هوښ ورک کړ. دا نجلی دېره ښکلې او پرته له مبالغې وايم چې په دا ډول کمې جوړې مې ليدلې وې.

يادې مېرمن چې مور په دغه خطر ناک حالت کې وليدو په خپل ځای د بوت په څېر ولاړه پاتې شوه.

لرد ته مې مخ ورواړوه او زياته مې کړه:

- ښاغلی لرد کوئين ! زه مايک هاسر يم، اوس دې وپېژندم؟

هغه چې کم کم يې عصاب پر ځای شوي وو په ډاډه غږ وويل:

- دا نو څه ډول برخورد دی چې له خلکو سره يې کوې، دا ستاسې په بشپړ زيان تمامېدونکې ده، زه د يوې معتبرې کرنې (د انګلستان اشرافو) له غړو يم، پوهېږې؟ !

د سر په خورولو سره مې ځواب ورکړ:

- بلکل چې ته يو اشرف زاده يې (!)

سترګې مې د خونې په کونج کې پر ایښودل شوې الماري ولګېدې، له ننبسو یې پسوی شوم چې دا همغه الماري ده چې په اړه یې راته فرانسیس ویلي وو.

تمانچه مې همغسې د هغه په لور نیولې وه او د الماري پرلور ورغلم، کلکو تکانو سره مې پرانېسته، زما له ښه قسمته یاد البم (د عکسونو ساتلو کتاب) لا همدلته ایښی و، راوامې خیست او خلاص مې کړ. په ملنډو مې وویل:

- حتماً د معتبرې کورنۍ د مېرمنې عکس هم په دغه البم کې شته!

لرد په قهر بدلې لهجه چیغه کړه:

- زه نه پوهېږم چې تاسې د چا په اشاره د خلکو په شخصي ژوندانه کې لاسوهنه کوئ!

- زه راغلی یم چې له تاسې وپوښتم د غه البم د څه شي دی؟

- دا د یو څو ځانګړو عکسونو البم دی

- د عجیبو لوڅو عکسونو البم؟!

- هو؛ مګر دا چې کومه ګناه نه ده او نه موږ د دغو عکسونو په پېر و پلور بوخت یوو.

- رښتیا ده؛ مګر تاسې خپله دغه پلورلې ښاغلیه ووایه چې پوی شم د دغو عکسونو اصلي انسانان ېېرته دي؟

- کوم خلک یادوې؟

د هغه خبرې ته له ځواب ویلو پرته مې وویل: تر دې وړاندې ستاسې ځان وژنې په اړه لیک خپور شوی و.

- ما هېڅکله داسې دروغ نه دي خپاره کړي

- او همدا رنګ مو خپله مېرمن هم وژلې ده!

لرد په کړس کړس وخندل او زیاته یې کړه:

- اوس پوی شوم؛ خبرنو ته د هغه بې ارزښته کاغذ له اغېزه دومره غفلت کې لوېدلی یې. پوهېږې ښاغلیه! هغه زما دښمنان وو چې هغه اعتراف یې راباندې په زور وکړ او اوس نه پوهېږم چې دا څنګه ستاسې تر ګوتو درغلی دی.

تمانچه مې په سینه ور زور کړه او ورته ومې ویل:

- نور مې زغم پای ته مه رسوه، زه له هر څه خبر یم، همدا اوس پولیسو ته زنګ وهم او هغه ښځه چې مو څه موده وړاندې تښتولې وه رابې ولې، دغه ښځه له خپل خاوند سره د لارې په اوږدو کې ستا په لاس نیول شوې وو، سربېره پردې چې له بېوزلې مور د هېرې پیسې هم ترلاسه کړې وې؛ خو بیا مو هم هغه خوارکی په لومه کې ننښلوې وه؛ مګر بلاخره په دې وتوانېده چې له منګولو دې ځان وژغوري او زما ګام تر دې ځایه راورسوي! - دا پېښه ۱۵ ورځې وړاندې رامنځته شوې وه.

خوانې ښځې چې زما خبرې واورېدې خواته مې راغله، پښو ته مې وغورځېده او په ژړغونې غږ یې وویل:

- ده، دغه رذیل انسان زه هم تېروېستې یم ښاغلی هامر! هیله کوم ما ته له دغه ځایه نجات راکړه، خبر دی هیله کوم!!!

- ښه نو ته هم د دغه ځاروي صفته انسان په خبرو تېروتې یې؟

- هو ښاغلیه! ده زه د خپل منشي په صفت دلته مقرره کړې یم او تراوسه ۲ ساعته کېږي چې راغلې یم

- خپل بخت دلته راوستې یې، څنګه یې وګمارلې؟

- زما نوم "الېزابت جانسون" ده، د ګمارنې په یوې خبرې ورځپاڼه کې مې د دغه سړي په اړه ولوستل او د ادرس په اخیستو یې چې په نیویارک کې و څنګ ته ورغلم، هغه راسره موافقه وکړه او زه یې له ځان سره دلته راوستم پام کې و چې د اونۍ ۱۰۰۰ ډالر تنخوا راکړې، ښاغلیه! ما د دغه جنایتکار له منګولو وژغوره!!!

- ګراني ډاډه اوسه چې نور به هیڅ زیان هم نه درپېښېږي، له نېکه مرغه چې ستا بخت وېښ شو کنه اوس به د هغو نورو نجونو په سرنوشت اخته وې چې عکسونه یې په دغه البم کې لیدل کېږي.

لرد زما له یوې شېبې غفلت سؤ استفاده وکړه او خپله تمانچه یې راووېسته، په چټکۍ سره مې ځان د ځمکې پر مخ ورغورځوه. یوه زربه ډزې وشوې؛ خو له سر نه پورته مې ولګېدې، په همدې حال کې مې لاس وغزوه او له پښې مې کش کړ، په ځمکه کلک ولګېده، مخې ته یې کېناستم او په داسې حال کې چې تمانچه مې ترې واخیسته ورته ومې ویل:

- خبیثه! په دغه کار سره دې په خپلو ټولو پلیتیو (ناولتیاوو) اعتراف وکړ او پرته له شکه دې هر څه څرګند کړل. د پات شمېره مې ترڅنګ ولاړې ځواني نجلۍ ته ورکړه او ورته ومې ویل چې سمدستي ځان راورسوي!

لرد چې حالت بحراني او کاملاً د ځان په زیان ولیدل، پښو ته مې ولوېد او په زاریو یې پیل وکړ:

- بناغلی مایک! هرڅه چې غواړې درکوم یې، ما پرېږده، زه حاضر یم چې د خپلې شتمنۍ نیمایي یې درکړم.

په غوسه مې ورته وویل:

- ای جنایتکار کوئینه! ته د مرګي لایق یې، ستا جزا فقط اعدام ده؛ مګر دا چې په هوښیارتیا سره ټولې هغه نجونې چې درسره په ولکه کې دي او عکسونه یې په دغه البم کې لرې خوشې کړې!

- مګر بناغلی هامر! دغه نجونې یوه یې هم دلته نشته، ټولې یې خارج ته لېږدول شوي دي.

الیزابت د پات شمېره واخیسته، یوه شېبه وروسته د پات ټېلفون پر لیکه شو. ځواني نجلۍ ته مې وویل چې ورته ووایي مایک یې

انتظار باسي؛ خو پات غوښتل له ما سره خپله خبرې وکړي، د غوږې پرلور ورغلم او ورته ومې ويل:

ای ملګريه ! ډېرې خبرې پرېږده، هرڅومره چې ژر کېږي د لرد کوئير پارتمان ته ځان راورسوه، جنايتکار لرد ستا راتلو ته سترګې په لار دی ! غوږې مې ژر کېښوده چې له ډېرو خبرو يې ببغمه شم

شاوخوا پاو وخت به نه تېر چې پات راورسېد او د لرد په ليدو يې په لوړ غږ وويل:

- ای ناروا انسانه ! تا زه څومره خپل ساختګي قاتل پسې لار ورکی کړی وم

لرد، تور پوستی سړی او د دروازې ساتونکی يې د پوليسو موټر ته پورته کړل او زه او اليزابت د پات په موټر کې سپاره شوو.

کله چې ښار ته ورسېدو له پات ببل او اليزابت ته مې وويل:

- ښه ګراني ! زه حاضريم چې تا تر خپل استوګنځايه ورسوم.

- ښاغلی هامر، تاسې غواړئ چې ما يوازې پرېږدئ؟

- ولې ارتيا يې وينې؟

- البته ما فکر کاوه چې ما ښمنۍ سره په ګډه وخورو

- ډېر ښه، زه څه نه شم ويلی

- وروسته تر هغې !

- وروسته تر هغې څه؟

- ما به له ځان سره خپل استوګنځای ته بيايې !

همغه ډول چې مې وويل، اليزابت ښکلې او ځوانه وه، پروړاندې يې چوپ پاتې شوم

❋❋❋

کله چې سهار له خوبه راپاڅېدم الیزابت سهارنۍ تیاره کړې وه، ورته ومې ویل:

- ګراني ته به مې بد عادت کړې!

- څنګه مایک؟

- دا څکه چې زه هره ورځ په نهره (لوبډه) له کوره ووځم

وې خندل او زیاته یې کړه:

- باک نه کوي اوس پورته شه "ته" تر هغې تازه هوا اخلې زه به غوښه هم توده کړم په دې وخت کې د ټیلفون ټالی وشرنګېده پوی شوم چې ولدا ده. دا چې سره مو ژمنه کړې وه چې سهار لومړی زنګ ماته راووهي، ژر مې غوږۍ پورته کړه:

- هلو!

- مایکه بریالی شوې؟

- هو ګراني

- لرد څنګه شو؟

- هغه مې پات ته حواله کړ او اوس په زندان کې دی
- ښه، نن دفتر ته راځې؟
- شاید؛ خو فکر کوم څه نا څه نور اړین کارونه هم لرم
- ډېر ښه، بس زه همدا اوس دفتر ته ځم

همدا چې غوږې مې کښښوده الیزابت لکه چې زمونږ په جوړه پوی شوې وي په ځیرکۍ او کینې سره یې وپوښتل:

- فکر کوم له کومې ښځینه سره مو خبرې کولې؟
- هو ګرانې الیزابت دا مېرمنه زما منشي ده
- هغه درباندې ګرانه ده؟

ومې خندل او ځېرې ته یې ځیر شوم، رښتیا هم چې په لیدو یې نه مړېدم په هر حال د ستړیا د ارام او تسکین په خاطر د مېز تر شاه کښاستم او خوراک مو پیل کړ.

د سهارنۍ خوړلو پرمهال یې د خپلې زندګۍ په اړه د ډېر معلومات راکړل او په پای کې یې رانه وغوښتل چې بیاځل یې وګورم.

هغې ته مې داد ورکړ او له کوره تر راوتلو وروسته مو سره مخه ښه وکړه کله چې دفتر ته ورسېدم ولدا راغلې وه او په بې صبرۍ یې وپوښتل:

- ښه مایک، ورلیه چې لرد کوئین ټریسان څنګه و او څه ګه دې ونیوه؟

سګریټ مې ولګوه او هغه څه چې راپېښ شوي وو پرته له لنډیزه مې تول ورته بیان کړل، البته د الیزابت په اړه مې ورته ورته څه یادونه ونه کړه او په پای کې مې زیاته کړه: په هرحال ګراني ویلدا! تر دغه ځایه خو ایله نیم کار ترسره شوی دی، هغه هم که لرد په خپلو جنایتونو اعتراف وکړي زه ژغورل کېږم؛ ځکه هغه خلک چې په پټه زما پارتمان ته ننوتي او زما تمانچه یې له ځان سره وړې وه له لرد کوئین سره یې

اړیکه لرله پرته له شکه چې دغه ډله له آلجیسون سره تړاو لري اوس که ووایم چې خپله لرد کوئین دغه کارکړی؛ نو بیا پرته له شکه چې په دغه کار کې دخیل و او خپله همدا و چې فرانسیس یې په نورو جنایتکارانو پلورلی دی

- مایکه ! فکر نه کوې چې نسلن به همغه لرد کوئین وي؟

- دا نه شم ویلای؛ مګر دا کره خبره رونبانه ده چې فرانسیس د کوئین په کور کې له هغه سره کومه اړیکه نه لرله

له دې پېښې دوه ورځې تېرې شوې، کوم خلک چې نیول شوي وو د آل جیسون د وژنې په اړه تر هیڅ معلومات نه وو تر لاسه شوي، زه لاړم د بنار مسوول ته مې ځان ور وپېژند او د پات په مرسته وتوانېدم یاده قضیه کې برآت واخلم؛ مګر تر اوسه د دغه جنایت اصلي عاملین نه وو نیول شوي

لرد کوئین تر نیول کېدو یوه ورځ وروسته په زندان کې ځان وژنه وکړه. د هغه وژنه د هغه لږه اندازه زهرو په واسطه وه چې د په لاس کړې ګوتې په مرسته یې له ځان سره پټ کړي وو؛ خو د هغې بېوزلې نجلۍ ماجرا یې هم د تل لپاره ګونګه پرېښوده چې دده په لاس بندي شوې وه په هرحال زه توانېدم چې له پولیسو برآت واخلم او له پات څخه مې غوښتنه وکړه چې له هغه ترکي وګړي سره چې د آل جیسون په مبلمنو کې شمېرل کېده او دمګړۍ په زندان کې پروت دی ما ته ورسره د لیدو زمینه برابره کړي

کله مې چې هغه زندان کې د پنجرو ترشاه ولید په ځای حیران کېناستم اصلاً دا سړی یو ډنمارکی قاچاقبر و، ما خپله له هغه سره څو ځل پنجه نرمه کړې وه او په وروستي ځل چې مې په فرانسیسکو کې ولید په چالاکۍ سره وتوانېد چې ځان رانه ورک او په تېښته بریالی

شي؛ مګر دا چې اوس يې څنګه ځانته د ترکي استوګن نوم او هویت ټاکلی و، نه پوهېدم؟

برعکس هغه هم زما په لید و حیران شو، په خندا مې وویل:

- اسمیت! ما پېژنې؟

- څنګه به شونې نه وي چې تا ونه پېژنم، ښاغلی هامر

- په زندان کې څه کوې؟

- ولا خپله هم نه پوهېږم؛ خو باور لرم چې پرته له کوم تور پا جرم دلته زنداني شوی یم

ځان یې د مړ مورګ په خبر ناګاره اچولی و؛ څرګنده مې کړه چې خبرې یې مې منلي دي په هیله منه لهجه مې وویل:

- ایا غواړې چې له زندان څخه آزاد شې؟

په بیړه یې ځواب راکړه:

- دا زما هیله هم ده!

په دغه وخت کې یې خپله خوله زما غوږ ته راوړاندې کړه او کراره یې وویل:

- د دغه کار لپاره تیار یم چې ۵۰۰۰۰ ډالر هم تاته درکړم، ته د پولیسو په اداره کې ښه نفوذ لرې او پوهېږم چې په اسانۍ سره ما ژغورلی شې.

- اسمیت! زه څه نه شم ویلی: مګر ته باید هغه څه ووایې چې رامنځته شوي دي، البته په ربستیني بڼه!

- مایکه غوږ ونیسه! سمه ده چې زه به بڼه مخینه نه لرم او مخکې به مې له قانون سره په ټکر کې پر بلا چارو لاس پورې کړی وي؛ خو باور وکړه چې له څه مودې راهیسې مې له تېرو اعمالو سره مخه ښه کړې ده ما له پخوا آل جیسون سره پېژندل هغه یې زه کورته ور وغوښتم، د مېلمستیا پرمهال څو تنو ناپېژاندو پرمورګ برید وکړ او یوازې زه توانېدم چې له پېښې ناتاره روغ راووځم.

دغه مکار انسان (اسمیت) په هیڅ وجه دې ته چمتو نه و چې اصلي پېښه بیان کړي او اوس هم زما د تېروېستو په هڅه کې و؛ خو دا چې د جرم د ټولو شریکانو په له منځه تللو باوري وم او یوازې همدی دی چې کولی شي له پټې پردې ها خوا معلومات راکړي په سړه سینه مې ورته وویل:

- ډېر ښه اسمیت، زه خپله هڅه کوم.

په خوښۍ سره یې وویل:

- مننه کوم مایک، کله کله پخواني ملګري د انسان درد ته دوا کېږي.

له دې ځایه د ستر ګو په رپ کې د پات څنګ ته ورغلم زما په لیدو یې سر د دوسیو له لوستو راپورته کړ او وې پوښتل:

- ښه، څه دې ترلاسه کړل؟

مخامخ ورته کښناستم:

- پاته! زه باور لرم چې باید دغه کس آزاد کړئ

څو شېبې یې راته حېران حېران وکتل او په قهرجنه لهجه یې وویل:

- عقل دې لکه چې له سر نه وتلی دی؟

- نه ښاغلی، ددې برعکس دا کار په بشپړه توګه زمونږ په ګټه دی

- زمونږ په ګټه دی چې هغه آزاد او په تېښته بریالی شي!

- نه پات ته اشتباه کوې، هغه ډېر کارونه لري او د ستونزې د حل په موخه له نیویارکه بیرون نه ووځي.

پات له خپله ځایه پورته او په متفکرانه بڼه یې وویل:

- زه نه پوهېږم؛ خو ستا په نظر به دغه کار مثبته پایله ورکړي؟

- سل په سلو کې

- ډېر ښه؛ مګر داډه یم چې په خپلو دغه ډول طرحو به بلاخره ما هم له شته دندې خلاص او په کور کښوې!

❋❋❋

شاوخوا دوه ساعته وروسته اسميت له زندانه آزاد او خپل کور ته لاړ. ما هم چې خپل غشي په لينده کې اينبسی و، د پارتمان مخې ته يې خوراکه پلورنځي کې ښکار ته چمتو کېناستم دا ډېر مناسب ځای و او په اسانۍ سره مې کولای شو د مشروباتو څکلو سربېره هغه تر خپل څار لاندې ونيسم په زړه کې پوهېدم چې د ټولو غوټو سر له همده سره دی؛ خو معلومه نه وه چې دی به کله خپل کار پيلوي؟ دا لا معلومه نه وه

په هرحال ډېر انتظار ته اړتيا پېښه نه شوه او تر نيم ساعت ځنډ وروسته اسميت له کوره راووت، ډېر محتاط ښکارېده، په دقت سره يې شاوخوا څارله او کله چې ډاډه شو څوک يې په څار کې نه دي د سپين شورلېټ (يوماډل پخواني موټر دي) والګا په لور چې له سړک هاغاړې ته ولاړ و ورغی.

دغه موټر له همغه لومړي سره زما پام وراړولی و، چلوونکي خپل سر وخوراوه او د اسمیت تر ورپورته کېدو وروسته يې په چټکۍ سره حرکت وکړ.

په بیړه له خوراکه پلورنځي راووتم او په لاره ټهرېدونکې ټکسي ته مې لاس ونیوه، کله چې ټکسي کې کېناستم، چلوونکی يې چې نیمځالی عمر لرونکی و ورته ومې ویل:

- هغه وړاندې سپین شورلېټ څاره!

هغه هم موټر ته پوښنه ورکړه او په خندا يې وویل:

- لکه چې ترمنځ د مینې محبت څه راز شته؟

په بې حوصله ګۍ مې ځواب ورکړ:

- ته په دې چارو کې کار مه لره! که دې له نظره لرې نه کړم؛ نو ۵۰ ډالر انعام هم لرې! چلوونکي خپل سر وخواروه او د موټر ځغاسته يې ګړندۍ کړه. سپین شورلېټ په لیونتوب سره لار لنډوله او موږ يې هم په څار کې وو. په همدې بڼه په تلو تلو کې له څو جادو ټپر او له ښاره ووتو، اوس نو حالت مخ په خرابېدو وو. د اسمیت موټر تر موږ ګړندی او نوی و، ما به چې هرځومره په خپل چلوونکي فشار راوړم؛ مګر بیا هم نه بریالي کېدو؛ ځکه زموږ موټر زوړ او د اسمیت له موټر سره پرتله کېدل يې له امکان لرې وو. څو شېبې وروسته سپین موټر له موږ پناه شو؛ مګر ما هڅه کوله چې هیله من اوسم او چلوونکي ته مې د مخکې تګ غږ کاوه. يوې څلور لارې ته په رسېدو مې چلوونکي ته د ودرېدو امر وکړ، خپله راخکته شوم او څلور لارې مې بررسي کړه، په اسانۍ سره وتوانېدم د هغوی لوری معلوم کړم- د ټهرونو له خاپونو (لیکو) مې معلومه کړه چې په کومه تللي- بېرته موټر ته پورته شوم، د غه جاده له څو کېلو مټره واټن بېرته له اصلي جادې سره ترل شوې وه، کله چې موږ د اصلي جادې سر ته ورسېدو له لرې مو درک کړه چې سپین موټر

د سړک په يوه څنډه کې ولاړ دی. زه پوی شوم چې موټر چلوونکی پرته له دې چې زمونږ څارته پام وکړي په غلطو لارو راغلی او په دې موخه يې خپل ځان له احتمالي خطره ژغورلی دی.

شاوخوا ۲۰ متره لرې له تکسي پلی شوم او چلوونکي ته مې له پيسو ورکولو وروسته هغه رخصت کړ. په داسې حال کې چې تمانچه مې په لاس کې نيولې وه د شورلېټ پر لور ورغلم، د موټر منځ کې څوک نه و، لږ اخوا مې پام يوې کلا ته واوخت چې له جادې وړاندې واټن کې يې موقعيت درلود، پرته له شکه چې اسميت او چلوونکی يې په دغه ځای کې پټ شوي وو، کرار کرار يې پر لور ورغلم آن تر دې چې د دروازې شاته يې ورسېدم، غوښتل مې چې دروازه پرانيزم خو د دوو تنو غږ مې واورېد، اورېدو ته يې ځير شوم، يو تن مې په کې وپېژند چې خپله اسميت و؛ خو مخاطب يې چلوونکی نه و. اسميت ورته وويل:

- "جک" ښه نو هغوی دلته راځي؟

- هو قربان همداسې پام کې ده.

- ايا ته فکر کوې چې دغه موټر (شورلېټ) مونږ د لورا ترځنګ رسوي؟

- شک نه لرم صيبه

- نجلی ځنګه کېږي؟

- يوه له ځان سره راولي او به همدا نن شپه اوبه کوي (پلوري يې).

- ښه نو هغوی له مونږ سره نه راځي؟

- نه ښاغليه، هغوی ستاسې له تلو خبر نه دي.

اسميت په خوښۍ خواب ورکړ:

- ښه ښه همداسې غوره ده، رښتيا له بل اړخه حالت ډېر خراب وو؛ خو له نېکه مرغه مخکې تر مخکې يې چې له ځان سره تيا زهر زندان ته رادننه کړي وو وې خوړل او خپل کار يې خپله وکړ.

- ښه نو د هغه له شره هم په امن شوو!

نور مې زغم پای ته رسېدلی و، په لغته مې دروازه خلاصه کړه او دننه لاړم.

- اسمته! ته تراوسه د مايک له شره خلاص شوی نه يې!

دوی زما په ليدو وحشتناک ټکان وخوړل، اسميت غوښتل خپل لاس تمانچې ته وغزوي؛ خو ورغړ مې کړ:

- اسميته! ما ستا ټولې خبرې واوربدې، نور دې ژغورنه ناشونې ده!

هغه هم په تندې لهجې وويل:

- مايکه ته له ما څه غواړې؟

- ته له ما ښه پوهېږې!

ترلږ فکر وروسته يې ځواب راکړ:

- ياد مې شوو! د ډېر ښه زه مې تراوسه په خپلې ژمنې ولاړيم بيا يې خپل چلووني ته وويل: جک! د پيسو کڅوړه دې دلته ده؟

- هڅ، رباب لاندې دی، ښېرې دی

- ډېره ښه، ورشه رايې وړه چې دغه بناغلی له ما نه ۵۰۰۰۰ ډالر غواړي

په خندا مې وويل:

- اسميته! خرڅ بې دې پرېږده، زه دلته د پيسو غوښتلو ته نه يم راغلی!

- ښه نو له ما څه غواړې؟

تمانچه مې سينې ته ورواندې کړه او زياته مې کړه:

-زه راغلی یم چې ربستیا معلوم کړم ښاغلی سمیت ! (حقیقي لرد کوئین)

په وحشتناکه څېره یې راغبرګه کړه:

-ښه نو ته په ټولو مسایلو پوهېدې؟

-هو ! پرته له شکه په ټولو لوبو !

اسمیت د "حقیقي لرد کوئین" جملې په اوربدو ناڅاپه په ما برید وکړ؛ مګر وخت مې ورنه کړ او په یوه اوسپنیز سوک سره مې اړخ ته وغورځوه، د لیوني حیوان په څېر ګنګس و ګول ولوېد. چلوونکي یې چې دا حالت ولید لاسونه یې په خپل سر ونیول او په عاجزۍ یې وویل:

-ښاغلی مایک زه تسلیم یم !

په خندا مې وویل:

-دې پر ښه، ورشه دغه لرد خالي سلاح کړه !

اسمیت پرې ورغږ کړ:

-چارلېز ! له خپل ځایه ونه ښورېږې ته باید زما په وړاندې د کوم حرکت جرآت ونه کړې !

چلوونکی ما ته تر راکتلو وروسته د اسمیت په پر لور ورغی، جېبونه یې ورتالاشي کړل او یوه ۳۸ نمبر کالبیر تمانچه یې تر پې واخیسته

اسمیت ته مې وویل: بلاخره یې منې چې لوبه زما په ګټه تمامه شوه !

په نهیلی یې وویل:

-مایکه لاهم وختي دی، مورِ کولیِ شوې بل سره ګډ اوسو.

ناڅاپه مې وخندل او ورته ومې ویل:

-زه هېڅکله ستا په څېر انسانانو سره جوړېدای نه شم

-مګر مایکه ته تېروتنه کوې

- تېروتنه کوم؟ آه احمق اسميته بياځل دې پيل کړه؟ ما سره بشپړ دلايل او اسناد شته؛ خو چې ته يو ځل په بربښنايي څوکۍ کښنول شې بيابه د انساني قاچاق سربېره د نورو جرمونو په اعتراف هم ايله و نه کړې، ته د ګنو سرغړونو مرتکب شوی يې او اوس فقط يوه لار لرې!

په نه زړه يې و پوښتل:

- کومه لار؟

ګمان يې و چې په جوړېدو ورسره راځي شوی يم تر لږې چوپتيا وروسته مې په ملنډو ورته وويل:

- دا چې د انساني په څېر د پوليسو تر اداري راسره لاړ شې.

اسميت خپل لاسونه وخنډل او وې ويل:

- د هره ښه وينې چې زه دې پوره په واک کې يم او ورسره يې زما په لاس کې نيول شوې تمانچې ته اشاره وکړه (اختيار ستا په لاس کې دی).

په خواب کې مې ورته وويل:

- سمه ده مګر ته له هغو خطرناکو ځناورو څخه يې چې تر ورو ستيو شېبو هم درنه غافل نه شم.

ترځنګ ولاړ چارلېز ته مې وويل چې د پوليسو اداري ته ټېلفون وکړي؛ خو اسميت مداخله وکړه او وې ويل:

- د کور ټېلفون کار نه کوي، ليس يو يرې شوې.

- باک نه کوي فکر نه کوم چې دوسره به موږ هم ټېلفون ته اړمن اوسو، درځه اوس د تلو لار ګوره! خو نا څاپه يو اړخه ته کوږ شو او ترځنګ يې اينسی کوچنی ميز راپورته او زما په لور يې راګزار کړ. ما ته هم سخته نه وه او کولی مې شو چې په يوې ضربې سره يې سابه ور په مالګه کړم؛ خو دا کار مې ونه کړ؛ ځکه د هغه ستې ددې اړتيا لرله چې په محکمه په خپلو تولو جنايتونو اعتراف وکړي په چتکۍ مې ځان د

مېز له خطره بچ کړ او په هغه لاس مې په ورمېږ یو کلک ګزار و رکړ چې تمانچه مې په کې نیولې وه. دا ګزار دومره قوي و چې آن لاس مې درد وکړ؛ خو هغه ځناور له معمولي بې حسۍ بیا ځل بریدونه پیل کړل، زما دلاسه یې د تمانچې اخیستو هڅه پیل کړه؛ خو په همغه لومړي ځای د دویم ګزار په ورکولو سره پوی شو چې د وژلو نیت یې نه لرم؛ نو هڅه یې کوله خپل کار وکړي.

ما هم نه غوښتل حالت د خرابۍ خواته لاړ شي؛ خو هغه پرلپسې هڅه کوله چې په هر قیمت وي له منځه مې یوسي او د بیا ځل ژوند چانس ومومي. د تېښتې په صورت کې یې باوري وم چې سرنوشت به یې مرګ وي خو غوښتل مې ژوندی یې ورولم، تمانچه مې په جېب کې واچوله او درېیم ګزار مې پر اوږه ور حواله کړ؛ خو غبرګون یې تند و او ناڅاپي بریدونه یې پیل کړل، پوزه مې په وینو رنګ او د وجود غړي مې سست شول په دغې تولې موده کې چارلېز همداسې رډ رډ راکتل او له ډاره یې جرآت نه کوه چې دغه پیل شوي کړکېچ کې مداخله وکړي حواس مې لږ راټول او اسمیت ته د یو قهرجن ګزار په ورکولو سربېره مې دا هم ورته وویل:

- اسمیت هوښیار اوسه! نه دې پرېږدم چې دا پلا تېښته وکړې، ددې چارې کوچنی زیان دادی چې بلاخره به زما په لاس ووژل شې!

خو اسمیت زما خبرې یو غنیمت وګڼه، په یو څرګند حرکت سره یې خپل ځان زما له منګولو خلاص او د کور د کتارېو په لور منډه کړه، نېږدې و چې له دې ځایه لاندې ولوېږي او شونې وه چې په خپله تېښته کې بریالی شوی هم وای. چارلېز چې د لارې په سر حېران ولاړ و په بېړه له کوره د کتارېو پر لور ورغی.

ورغږ مې کړل: چارلېز را ایسار یې کړه!

کله مو چې د کلا دروازه پرانسته، د ګلانو شاوخوا مو په ډېره بېړه وپلټله؛ مګر د هغه کوم څرک نه لګېده، پرته له شکه چې ځان يې د کلا تر شاه ولاړو ګنډو ونو کې پټ کړی و. کله چې چارلېز بېرته راستون شو نه ګرېوانه مې ونيوه او ورته ومې ويل:

- چارلېز غوږونه دې خلاص کړه! که د تېښتې يا له هغه سره د همکاری نيت لرې؛ نو پوی شه چې دوسيه کې ورسره د جرم د شريک په توره راولم او د تل لپاره دې زنداني کوم.

خوله يې خلاصه کړه او په هيله مندی سره يې وويل:

- بناغليه! زه... زه له تاسره يم

- ډېره ښه، اوس بايد دواړه ترهغې وګرځو چې هغه ناولی پيدا کړو- له له کينې لوري او زه به له ښي لوري پلټنه پيل کړه او همدا چې ودې ليد نو غږ وکړه او ما خبر کړه، پوی شوې؟

- هو قربان

- اوس يې نو ځاره!

هغه په ځمکه يو پروت اوږد لرګی راواخيست او زياته يې کړه:

- بناغليه ډاډه اوسه تېښته يې ناشونې ده.

په هغو لوريو چې له وړاندې مو ځانونو ته تاکلي وو روان شوو او په دې سره زما ستونزه هم لږ روښانه شوه. همدا سې کرار کرار مخکې تلم: په دغه چاپيريال کې د اسميت موندل ستونزمن کار و؛ مګر موږ بله چاره نه لرله، تر ډېرو هڅو او ځار وروسته يې هم څه درک ونه لګېد، بس تا به ويل چې ځمکه وچاودېده او دی په کې ننوت. ډېر ستومانه او اند ېښمن وم، د خپل ټول ماموريت په اوږدو کې په داسې چالانه وم تېروتی، سخت دوکه باز او ناولي انسان زما له چنګه تېښته کړې وه او حتماً يې اوس په کيلومتری واتن وهلی و.

لاسونه مې سره ومرورړل او د چارلېز د احوال اخیستو په نیت د کلا پرلور روان شوم؛ څکه چې په ټوله پلټنه کې یې کوم غږ رانغی او د همدې ناخبرتیا له یې راته شک پیدا کړ.

کله چې کلا ته نېږدې شوم، له دننه نه د چا څرک نه لګېده، دستګیر مې تاو کړ، همدا چې ور مې پرانست د څټ له لورې راته تمانچه ونیول شوه اسمیت په امرانه بڼه وویل:

- که دې ټکان وخوړل څټ دې سوری کوم!

په داسې لومه کې لوېدلی وم چې هېڅکله مې تصور نه و کړی، په کراری سره مې مخ راواړوه، په داسې حال کې چې د اسمیت پر شوند و زهرجنې موسکا څپې وهلې زیاته یې کړه:

- فکر دې نه کاوه چې په داسې دام کې به کښووځې، مایک هامر یوه نه منوونکې ماتې!

سره له دې چې له ځانه مې پوښتل: نو بیا چارلېز چېرته دی؟ د اسمیت خواب مې په سره سینه ورکړ:

- هو! داسې ناڅاپي لومه چې ښه موقع یې په لاس درکړه.

- ډېر ښه، ډېرې خبرې پرېږده او ژر کوله مخ دېوال ته واړوه!

د هغه له اطاعت پرته مې بله چاره نه لیده، شاید تصمیم یې و چې ما د هغو خلکو په څېر چې د اعدام حکم پرې تطبیقېدونکی وي د مرمیو له تبغه تېر کړي.

سمدواره یې امر وکړ چې د دېوال پر لور ولاړ شم، په ورو روان شوم او دومره تري لرې لاړم چې د کلا دېوال ته مې لاسونه ورلنډ شوو. اوس نو هغه طرحه چې مې له ځان سره جوړه کړې وه باید پلي شوې وای ناڅاپه مې پښه دېوال ته اړم او ځان د هغه پرلور ورخوشې کړ، تقریباً داسې کړنه چې یو په سله یې د بریالیتوب امکان و. هغه یوه ضربه ډزې وکې؛ خو زما د لاس سره نېږدې دېوال باندې ولګېدې، لاس مې پورته

او يې پياوړی سوک مې ور حواله کړ، په بيړه مې د لاس له مړونده ونيوه او په نرمۍ سره مې ورته وويل: اوس به مې خپله ځان وژلی وای په لاس يې د لغتې راکولو هڅه وکړه؛ خو په ورون (پنډی) ولګېدم؛ مګر زما پرلپسې ګزارونه چې د بدن په مختلفو ځايونو يې لګېدل حالت يې ورخراب کړ او بې سده جسد يې پر ځمکه پرېوت له ځايه پورته شوم چارلېز چې تازه کلاته رادننه شوی و ورته ومې ويل:

- ورشه په کومې وسيلې د پوليسو اداري ته زنګ ووهه!

چارلېز چې همغسې يې په الوتې رنګ راکتل ځواب راکړ:

- مګر بناغلی هامر دلته د ټېلفون اسانتيا نه شته

- سمه ده، نو اوس دا جسد راپورته کړه او ماپسې راځه بياد د پوليسو مشر "پات چامبرز" په دې پوی شي چې "مايک هامر" هېڅکله هم اشتباه نه کوي

❋❋❋

"اسميت" په خپل جنايت په دې ډول اعتراف وکړ: "څوکاله پخوا يې انګليسي لرد کوئين په لندن کې وژلی او وروسته له هغې چې د هغه شتمني يې تر ګوتو کړې د هغه د مېرمنې په مشوره له ده سره يې همکاري لرله امريکا ته راځي او د لرد کوئين په نوم نوی ژوند پيلوي څه موده وروسته دغه مېرمن او خاوند ځانونه وژني او په دې ماجرا کې يې له پخوانيو دوستانو "نلسون" او "آل جيسون" له هغه سره لاس يو کوي، څه وخت وروسته آل جيسون له هغه سره اختلاف رامنځته کېږي او هغه کوي اسميت خپل تابع وګرځوي د دې چارې ګټه همداوه چې ومولیدل د محدره توکو قاچاق او سپين پوستو نجونو پيرپلورو. بلاخره يوه شپه آل جيسون او دوستان يې لرې له اسميت (لرد کوئين) څخه لرې شوي وو، تصميم نيسي چې هغه د خپلې مېرمنې د وژلو په تورورک کړي او دغه اعتراف ليک تر پې زور اخلي او زما په ادرس يې رالېږي؛ مګر اسميت چې د دوی له دې مسلې خبر و وروسته له دې چې د دوی له چنګه خلاصېږي له خپلو ملګرو سره په ګډه زما پارتمان ته راځي؛ خو دا چې زما په موندلو نه توانېږي زما تمانچه له ځان سره

وړي او په واسطه يې همغه آل جيسون وژني او د فرانسيس خاوند چې د اسميت په امر بندي شوی و په همغه لومړيو کې ددوی په لاس وژل کېږي."

په هرحال د اسميت له دغه اعتراف وروسته د هغه ټوله ډله چې له پليټو متشکله وه زندان ته ولېږل شوو او څو ورځې وروسته د برېښنايي څوکۍ په واسطه د ژوند له خوږو بې برخې (اعدام) شوو.

په داسې حال کې چې په جامو کې نه ځايدم د ولدا ترځنګ ورغلم او ورته ومې ويل:

- ګراني وې ليدل چې ټولې سرګردانۍ مې ختمې شوې!

- ښه مايک! اوس پوهېږې څه کار وکړې؟ خوښه دې ده چې د څو ورځو چکر لپاره هاوای ته لاړ شو؟

ورته ومې ويل: تر هاوای وړاندې د لږې مودې لپاره همدلته دمه کوو، غاړه مې تړې تاوه او د خوب په تخت کې وغزېدو.

پوهېږئ په دې دمه کې څومره خوند و؟ دومره خوند چې د عمر ټوله ستړيا يې را تسکين کړه.

پای

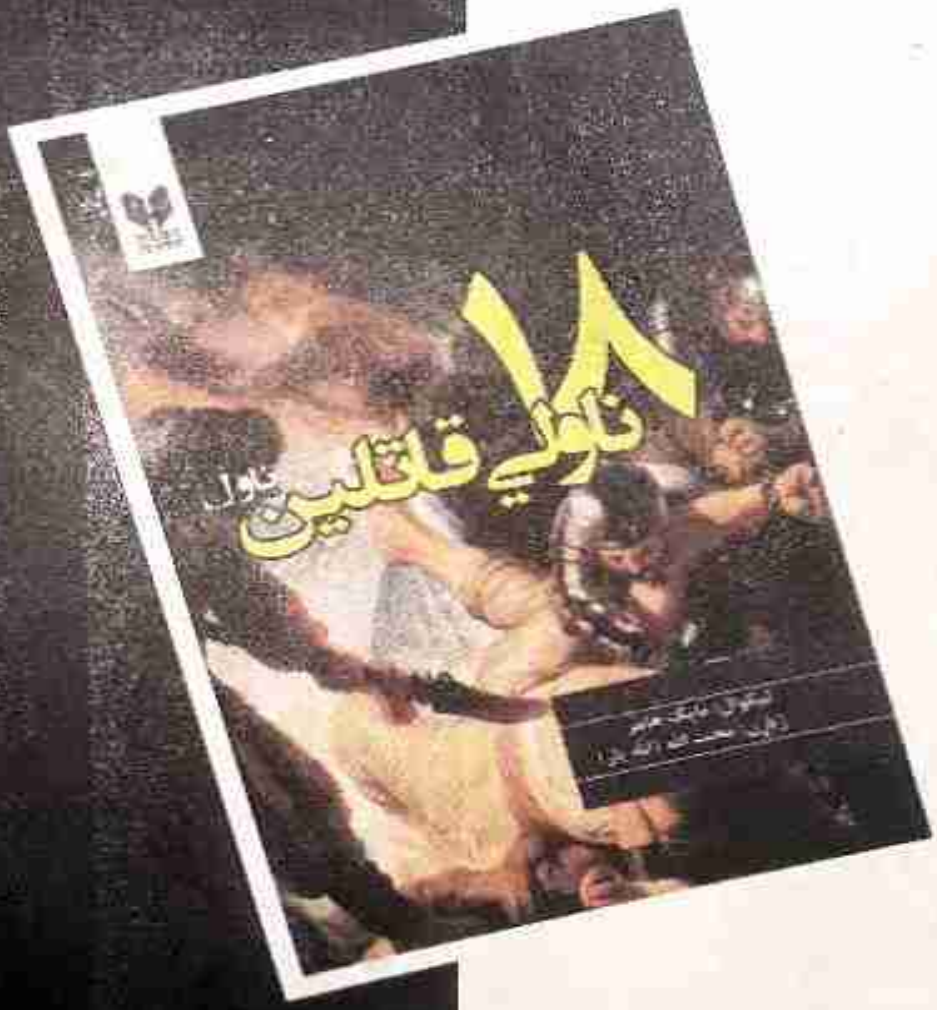

چاپ چاري: د مومند خپرندويي ټولنې تخنيکي خانګه -ننګرهار
۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱/۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱
momand.books@gmail.com